

श्रौलस्य द्वितीयं पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

- १ श्रौलस्य योनाथनस्य च मरणवार्तायां कथितायां कस्यचिद् अमालेकीयस्य सरणं
 २० श्रौलस्य योनाथनस्य च मरणमधि गौतगानं ।
- ३ श्रौलस्य मरणकाले दायूद् अमालेकीयानां निहननात् प्रत्यागत्य
 ४ शिळ्गगनगरे दिनदद्यम् उवितवान् । ततः परं द्वितीयदिवसे द्विन्द्रवस्त्रे
 ५ धूलीलिप्तमस्तकस्मैक्षे जनः श्रौलस्य शिविराद् दायूदः समोपम् आगत्य
 ६ भूमिष्ठः सन् तं प्रणानाम् । ततो दायूद् तं प्रपच्छ, त्वं कुत आगतो-
 ७ उत्सिः ? स कथितवान् इच्छायेतः शिविरात् पूलायाहम् आगच्छं । दायूद्
 ८ प्रपच्छ, त्वां विनयेऽहं तत्र किं जातं ? तत् मच्छं कथय । ततः स कथित-
 ९ वान् मनुष्या रणात् पूलायाच्चक्रिरे बहवै निपत्य पञ्चत्वं प्राप्ताच्च
 १० विशेषतः श्रौलस्तस्य पुत्रो योनाथनोऽपि मृतवन्तौ । दायूद् तं वार्ता-
 ११ वक्तारं तरणं प्रपच्छ श्रौलस्तस्य पुत्रो योनाथनच्चामृतेताम् इति
 १२ त्वं केन प्रकारेण ज्ञातवान् ? ततः स वार्तावादी तरणस्तं जगाद्,
 १३ घटनाक्रमेण गिल्वेतपर्वतमुपस्थितोऽहं शूखावलम्बदेहं श्रौलं तस्य
 १४ पञ्चाद् बहून् रथान् हयारोहिणच्च तुमूलीभूतान् अपश्चं । तदा स
 १५ पञ्चाद् अवस्थोक्य मां वीक्ष्याह्वतवान् ततोऽत्र स्थानेऽहम् इति मया
 १६ निगदिते स मां पृष्ठवान् कर्त्तव्यं ? अहमुक्तवान् अमालेकीयोऽहम् ।
 १७ अनन्तरं स माम् अवदत्, विनयेऽहं त्वं सम सम्भिधिमागत्य मां जह्वि-
 १८ यतोऽहं मूर्च्छापन्नोऽस्मि तथापि सम प्राणा न यान्ति । ततोऽहं तस्य
 १९ समीपे तिष्ठन् तं हृतवान्, अतस्त्वयतनात्वरं स पुन जीवितुं न शक्नो-
 २० तीत्वहं निच्छितं वेद्धि । अनन्तरम् अहं तस्य शिरसः किरीटं हङ्गाद्
 २१ वलयच्च गृहीत्वा निजप्रभोः समीपम् एतत् स्थानम् आनैषं । ततो
 २२ दायूद् निजघस्ताण्गि धृत्वा द्विन्द्रवान् अपरं तस्य सङ्ग्रिनः सर्वेऽपि
 २३ तथैव हृतवन्तः । अपरं श्रौलस्तस्य पुत्रो योनाथनच्च परमेश्वरस्य
 २४ लोकाच्चेच्छायेल्वंशाच्च खड्डै निःहृतास्त्वारणात् ते सन्ध्यां यावत् श्रौल-
 २५ विलापोपवासै दिनं यापयामासुः । अनन्तरं दायूद् तं वार्तावादिनं

तरुणं पप्रच्छ, त्वं कुञ्चयो मनुजः? स व्याहरत्, अहं प्रवासिनोऽुमा-
लेकीयस्य कस्यचित् सुतः । तं दायूदू ऊचे त्वं परमेश्वरेणाभिषिक्तस्य १४
हननाय निजं करं प्रसारयितुं किं नाभैषीः? ततो दायूदू तरुणमेकम् १५
आङ्ग्रयादिदेश, त्वम् एनम् आकम्य जह्वि । ततस्तेनाहतः स ममार ।
अपरं दायूदू तं बभाषे तव शेणितपातापराधम् त्वयेव तिष्ठतु, यतो- १६
इहं परमेश्वरेणाभिषिक्तम् अवधिष्ठम् इति प्रमाणं त्वदीयत्वदनेन तव
विरुद्धम् अभिहितम् ।

अनन्तरं दायूदू शौलं तस्य पुत्रं योनाथनस्वाधि कोदण्डगीतनामकं १०
विजापगीतमिदं रचयित्वा यिङ्गदावंशं शिक्षयामास । तद् याश्वेषपुस्तके १८
किञ्चित्तमासे ।

इस्वायेलवंशं ते व्याप्त्रा उच्चस्थानेषु जप्त्वारे । १८

इहा हा त्वदीयशूरास्तु कीट्टुनिधनतां गताः ॥

वार्त्ता नार्खायहां गतेऽस्तिलोन्मथ्यासु नोच्यतां । १०

नो चेन्नन्दिष्यते नूनं पिलेष्टीयाबलाजनैः ।

तथाच्चिन्नत्वर्चां स्त्रीभिर्गर्व्ववाक्यं वदिष्यते ॥

गिर्लवायपर्वताः सर्वे युश्मान् प्रति पुन नंहि । ११

तुष्टारपतनं वर्षे भूयात् क्षेच्छ शस्त्रवृत् ।

यतो युश्मासु वीराणां निपेतुः फलकास्तदा ।

तैलेनानभिषिक्तस्य फलको निपतेद् यथा ।

तथैव चर्मशौलस्य तत्र न्यक्षिप्यताशुभं ॥

अस्तव्येऽस्तु योङ्गशाम् अप्राप्ते शूरमेदसि । ११

योनाथनस्य कोदण्डं न कदापि न्यवर्तत ।

न च शौलस्य खड्गोऽपि परावर्तत निष्फलं ॥

प्रियै मनोऽहरावास्तां जीवलाले परस्परं ।

शौलयोनाथनावेतौ विभिन्नौ न मृतावपि । १३

कुरुरदू वेगिनौ तौ तु सबलौ च मर्गेन्द्रतः ॥

इस्वायेलङ्गनाः शौले युश्माभिरेव शुच्यतां । १४

यतो लोहितवासांसि रम्याण्याभरणानि च ।

तेन दत्तानि युश्माभ्यं तेनैव वः सुचेलकाः ।

चिचिताः स्वर्णजातैस्त्र नानाविधविभूषणैः ॥

इहा हा रथस्थले शूराः कीट्टुनिधनतां गताः । १५

हा हा योनाथनस्यैव निहतस्तव पर्वते ।
 १६ हे योनाथन मद्भ्रातस्त्वलूपे पीडितोऽस्म्यहं ।
 मदीयमनसो रत्नं त्वमेवैकः समस्यिथाः ।
 श्रेयः प्रेम तवामन्ये प्रेमतो योधितामपि ।
 २० हा हा शूराः कथं पेतु नेत्रु र्युद्धबलानि च ॥

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

2

- १ ईश्वरस्य निदेशाद्विवेण गत्वा दायूदा राजत्वकरणं ५ यावेशगिलियदीयमनुजान् प्रति दायूदः परमेश्वरं द्वैश्वर्यस्य इखायेलो वृषत्सीकरणं १२ योद्यावच्नेरयो-खरण्णेलोकानां योधनं १८ असाहेलस्य मरणं २५ चव्नेरस्य वचनाद् योधावस्य परावर्तनं ३२ असाहेलस्य गमशाने स्थापनं ।
- १ अनन्तरं दायूद् परमेश्वरं पृष्ठवान् किमहं यिह्वदायाः काञ्चन नगरीं यास्यामि ? परमेश्वरः कथयामास, याहि । अनन्तरं दायूद् प्रपञ्च, २ मया किं स्थानं गन्तव्यं ? स कथयामास हित्रोणं ब्रज । ततो दायूद् यित्रियेलोयाहीनोयमा मृतस्य कर्मिलोयनावलस्य जायावीगयिला ३ चेतिनामिके तस्य भार्ये च तन्नगरं जग्मुः । अपरं दायूद् सपरिवारान् निजसङ्गिनो जनानप्यानीतवान् ते च हित्रोणप्रदेशस्य नगरेषु न्यवसन् । ४ अनन्तरं यिह्वदीयमनुजा आगत्य तत्र स्थाने दायूदं यिह्वदावंशोपरि राज्यपदेऽभिषिधिचुः ।
- ५ अनन्तरं यावेशगिलियदीयमनुजाः प्रौलं प्रसाने निहितवन्त इति वार्त्तायां दायूदा श्रुतायां दायूद् यावेशगिलियदीयलोकानां समीपं दूतान् प्रहित्य तान् जगाद्, यूर्यं परमेश्वरे धन्या यतो यूर्यं निजप्रभुं ६ प्रौलं प्रति करुणामिमां क्वत्वा तस्य देहं प्रसानेऽस्यापयत । अतो हेतोः परमेश्वरो युधान् प्रति सत्यताम् अनुयहस्ताचरित्यति ; अपरं युधाभिरितकर्माकारि तत्कारणाद् अहमपि युधान् सत् करिष्यामि । ७ इदानीं युधाकं हस्ता बलिनो भवन्तु यूर्यस्य शूरा भवत यस्माद् युधाकं प्रभौ प्रौले पञ्चत्वं गते यिह्वदावंशीयाः स्वेषां राजत्वपदे मामभिषिधिचुः ।
- ८ अनन्तरं प्रौलस्य सेनापति नेरस्य तनयोऽव्नेरः प्रौलस्य सुतम् ईश-
 ९ वेशतं गृहीत्वा महनयिमस् आनीय गिलियदाशूरियित्रियेलेप्रयिम-
 १० विन्यामीनादीनाम् इखायेलवंशानां दाजानं चकार । प्रौलस्य सुतः

स ईश्वोश्चत्त्वारिंश्चत्सरवयसीखायेलो राजत्वं लेभे स हौ चत्त्वरै
राजत्वं चकार केवलं यिह्वदावंशो दायूदः पक्षीयो बभूव । ततो दायूद् ११
हित्रोणे यन्मासाधिकान् सप्तवत्सरान् यिह्वदावंशस्य राजत्वं चकार ।

अनन्तरं नेरस्य सुतोऽव्नेरः शौलसुतस्येश्वोश्चत्स्य दासाच्च महन् १२
यिमाद् गिवियोनं जग्मुः । तथा सिरुद्यायाः सुते योयावे दायूदो १३
दासेषु च वह्विभूतेषु गिवियोनस्यपुष्टरिख्याः समीप उभये लोकाः
सम्मिलिताः पच्चात् संघ एकः पुष्टरिख्याः प्रतीरे तदन्यः संघच्च
पुष्टरिख्याः पारे तस्मै । अपरम् अव्नेरो योयावम् ऊचे, इदानीं १४
तरुणा उत्थायास्त्राकं सम्मुखे छीडन्तु ततो योयावोऽभिदधे त
उत्तिष्ठन्तु । अनन्तरं शौलस्य सुनोरीश्वोश्चत्स्य पक्षीया विन्या- १५
मीनीया द्वादशजनास्तथा दायूदो दासानां द्वादशजना उत्थाय सङ्घा-
नुसारतः पारं गतवत्तः । अपरं तेषाम् एककेन जनेन स्वप्रति- १६
योद्धुः शिरो धृत्वा कद्यः खड्डेन विद्धक्षत उभयपक्षीया मनुजा युग-
पन्निपेतु; अतो हेतो गिवियोनस्यं तत्स्थानं हिलक्त-हसुरिन् खड्ड-
चेत्रमिति नास्त्रा प्रसिद्धं बभूव । अनन्तरं तस्मिन् दिने महति १७
घोरतरे संयामे जाते ऽव्नेर इत्यायेलो मनुजाच्च दायूदः सेनानिवहस्य
सम्मुखे पराजियिरे ।

तस्मिन् स्थाने योयावावीश्यासाहेलस्तेतिनामकाः सिरुद्यायाः सुता- १८
खय आसन् । असावसाहेलो बन्धमृगइव चरुणाभ्यां द्रुतगत्तासीत् ।
असाहेलोऽव्नेरस्य पच्चाद् अधावद् अव्नेरस्य पच्चाद्मनाद् दक्षिणं १९
वामं वा न परावद्यते । अनन्तरम् अव्नेरः पच्चाद् वीक्ष्य पप्रच्छ २०
त्वं किम् असाहेलः? स प्रत्यवदत्, अहं स एव । ततोऽव्नेरस्तं २१
वभाषि, त्वं दक्षिणं वामं वा परावद्य तरुणानामेकं धृत्वा तस्य सज्जां
लोठय । किञ्चसाहेलस्य पच्चाद्मनात् निवर्त्तिं नैक्षत् । अनन्तरम् २२
अव्नेरोऽसाहेलं पुनरपि जगाद्, त्वं मम पच्चाद्मनात् निवर्त्तस्तु
नैकेदृ घद्यहं त्वाम् आहव्य भूमौ निपातयामि तर्हि कौन प्रकारेण तव
भातरं योयावं महदनं दर्शयिष्यामि? तथापि स निवर्त्तिं नैक्षत् । २३
तस्माद् अव्नेरो निजशूलायेण तस्य कुक्षिम् इत्यं विद्धवान् यत् शूलं
तस्मै प्रष्ठमपि विद्धा निरक्रामत् तेन स तस्मिन् स्थाने पतन् तत्रैव
ममार । अपरं यावन्तो मनुजा असाहेलस्य पतनमरणयोः स्थानम् उपत-
स्थिरे ते सर्वं एव तत्रवतस्थिरे । अनन्तरम् अव्नेरस्य पच्चाद् धावन्तो २४

योयावावीश्वै सूर्यस्तसमये गिवियोनसमीपस्थनिर्जनप्रदेशगामिनो
मार्गस्य पार्ववर्त्तिनो गीहस्य सम्मुखस्थम् अमालखपर्वतं प्राप्तुः।

१५ अनन्तरं विन्यामीनवंशीयलोका अवनेशस्य समीपे मिलिता एकसंघी-
१६ भूय कस्यचित् पर्वतस्य शिखरे तस्युः। तदानीम् अवनेरो योयावम्
अहस्य व्याचहार खड़ः किं निरन्तरं हनिष्ठति? शेषे तिक्तातां गमिष्ठति
किमेतत् त्वं न जानासि? त्वं निजभातृणां पञ्चाद्वमनात् निवर्त्तिं निज-
२० मनुजान् कतिकालं न निदेक्षसि? ततो योयावः कथयामास, त्वया यदि
किमपि नावदिष्टत, तर्हि मनुजाः प्रातःकाल एव निजभातृणां पञ्चाद्वम-
२५ नात् न्यवर्त्तिष्ठन्त। अनन्तरं योयावस्तुरो वादयामास, तेन सर्वे मनुजाः
२६ स्थगिता बभूवुः पुनरिख्यायेतः पञ्चान्न दधावू रणच्च न चक्रुः। ततोऽवनेश-
स्यस्य मनुजाच्च तां क्षत्र्यां रजनीं प्रान्तरस्थवर्त्मना ब्रजित्वा यर्दन-
३० तटिन्याः पारं गत्वा क्षत्र्यविग्रेषेन महनयिमम् उपतस्थिरे। अपरं
योयावेनावनेशस्य पञ्चाद्वमनात् परावद्य सर्वमनुजेषु संगृहीतेषु
दायूदो दासानां मध्य ऊनविंशति जनानाम् असाहेलस्य चाभावो
३५ बभूव। किञ्चु दायूदो मानुषैर्विन्यामीनीयानाम् अवनेशसानुचराणाच्च
मध्ये घण्डधिकशतत्रयं मनुजा मारिताः।

३६ अनन्तरं मनुजा असाहेलस्य देहं गृहीत्वा वैतलेहस्ये पैठकम्भश्चने
निहितवन्तः। अपरं योयावस्तुस्य मनुजाच्च तां क्षत्र्यां रजनीं ब्रजन्तः
प्रत्यूषे हित्रोणम् उपतस्थिरे।

३ तृतीयोऽध्यायः।

3

- १ दायूदो बलवृद्धिः २ तस्य पुत्राणां नामानि ३ ईश्वोश्चतं प्रति विरक्तस्यावनेशस्य
दायूदं प्रति गननं १३ अवनेरेण साकं नियमकरणे निजभार्याया मीखलाया
याचनं १७ अवनेरेण सम्भोज्यभोजनं तस्य विसर्जनं १२ क्रुद्देन योयावेनावने-
शस्य इननं २८ दायूदा योयावस्य शपनं ३१ अवनेशं प्रति दायूदो विलपनं।
- १ अनन्तरं शैलस्य दायूदस्य वंशयोर्मध्ये बहूतिथकालं रणमभवत्।
ततो दायूद् उत्तरोत्तरं बलवृद्धिं जगाम शैलवंशस्त्रोत्तरं द्वीण-
तां जगाम।
- २ अपरं हित्रोणे दायूदः पुत्राः प्रसुपुविरे। विश्रियेलीयाहीनोय-
३ माया गर्भजातिऽन्नोननामा तस्य ज्येष्ठः पुत्रो बभूव। अपरं मृतस्य

कर्मिलीयनावलस्य जायाया अवीग्यिकाया गर्भजातः किलावनामा
द्वितीयः पुच्छो बभूव ; अपरं गिशूरीयन्वपस्य तत्त्वमयस्य दुहितुर्माखायाः
गर्भजातोऽवश्वलोमनामा द्वितीयः पुच्छो बभूव । अपरं च्छगीताया गर्भ- ४
जातोऽदोनियनामा चतुर्थः पुच्छो बभूव । अपरम् अवीटलाया गर्भजातः
सिफटियनामा पञ्चमः पुच्छो बभूव । अपरं दायूदो जायाया इग्लाया ५
गर्भजातो यिच्चियमनामा षष्ठः पुच्छो बभूव । इमे सर्वे एव दायूद
चौरसपुच्छा हित्रोणे उजायन्त ।

यतिकालं शैलवंशस्य दायूदवंशेन समं योधनमासीत् ततिकालम् ६
अवनेरः शैलवंशे समासक्त आसीत् । अनन्तरम् अयाया दुहिता रिस्ये- ०
ति नामा शैलस्योपपत्येकासीत् तामधीश्वोश्वतोऽवनेरं जगाद त्वं मम
मितुरुपपत्तीं कुत उपगतवान् ? ततोऽवनेर ईश्ववोश्वतस्य कथातोऽतीव ८
कुपितो भवन् कथितवान्, सारमेयकपालः किम् अहं ? तब पितुः
शैलस्य वंशं भाटगणं बन्धुगणाच्च प्रत्यद्यापि सद्भावम् आचरन् दायूदः
करे त्वां न समार्पयं योऽहम् अहं किं यिह्वदापक्षीये उस्मि ? तत्कृते
त्वम् एतां सीमन्तिनीमधि मव्यद्य दोषमारोपयसि ? परमेश्वरो दायूद- ९
मधि वथा श्रपयं क्षतवान्, तदनुसारेण यद्यहं शैलवंशात् राजत्वं १०
गृहीत्वा दानमारथं चेष्टेवां यावत् सर्वेषाम् इच्छायेलीयानां यिह्वदी-
यानाच्चोपरि दायूदः सिंहासनं न स्थापयामि तर्हीश्वरोऽवनेशाया-
मुकं ततोऽधिकच्च फलं ददातु । ततः सोऽवनेशाय पुनरेकामपि कथां ११
कथयितुं न शशाक यतो हेतोः स तस्माद् विभयाच्चकार ।

अनन्तरम् अवनेरोऽविलम्बं दायूदः समीयं दूतान् प्रहित्य जगाद, १२
अयं देशः कस्य ? यदि भवान् मया सह नियमं करोति, तर्हि पश्ये-
खायेलवंशं भवतः पक्षम् आनेतुं भवतः साहाय्यकारी भविष्याम्यहं ।

ततो दायूद् अवदत्, भद्रं मया त्वया साकं नियमः करिष्यते किन्तु १३
मया त्वत् एकं कार्यं याचितव्यं तद् ब्रवीमि, यदा त्वं मां साक्षात् कर्तुम्
आगमिष्यसि तदा शैलस्य कन्यायां मीखलायां प्रथमं नानीतायां मां
साक्षात् कर्तुं त्वया न शक्ष्यते । अनन्तरं दायूद् शैलस्य पुच्छस्येश्वोश्व- १४
तस्य समीयं दूतान् प्रहित्य जगाद, अहं पिलेष्योयानां शृतं च्छिन्नत्वचो
दत्त्वा यां व्युद्धवान् त्वं मम तां जायां मीखलां देहि । तत ईश्ववोश्वतो १५
लोकं प्रहित्य तस्याः खामिनो लघिशस्य पुच्छात् पल्टियेलात् मीखलां
जग्याह । ततस्तस्याः स पतिः कन्दन् कन्दन् वज्ञरीमं यावत् तस्याः १६

पच्चात् जगाम । अनन्तरम् अव्वेरस्तं जगाद याहि परावृत्य याहि,
ततः स परावृत्य गतवान् ।

१० अनन्तरम् अव्वेर इस्वायेल्वंशस्य प्राचीनैः समम् इत्यं मन्त्रणां
१८ चकार, पूर्वं यूयं दायूदं खेषां राजानं कर्तुं चेद्यितवन्तः । इदानीं
तदेव कुरुत यतोऽहं खदासस्य दायूदः कराण्या निजलोकम् इस्वायेल्-
वंशं पिलेष्टीयानां करेभ्यः सकलरिपूणां करेभ्यस्य मोचयिष्यामीति

१८ परमेश्वरो दायूदमधि प्रतिश्रुतवान् । अपरम् अव्वेरो विन्यासीन्-
वंशीयानां कर्णगोचरेऽपि तदेव बभाषे । अनन्तरम् अव्वेर इस्वा-
येल्वंशस्य छत्त्विन्यासीन्वंशस्य च मनोऽभिलाषं दायूदः कर्णगोचरे

२० कथयितुं हित्रोणं जगाम । अतोऽव्वेरो विंश्तिं लोकान् सङ्गिनः
द्वात्वा हित्रोणे दायूदः समीपम् उपस्थितवान्, ततो दायूद् अव्वेरस्य
२१ तत्सङ्गिनात्त तते भोज्यम् चासादयामास । अनन्तरम् अव्वेरो दायूदं
बभाषे, अहमुत्यायेष्वायेषः सकलवंशान् मम प्रभो राज्ञः समीपे सङ्गृहीतुं
गच्छामि, ततस्ते भवता समं नियमे स्थिरीकृते भवान् निजमनोवाक्षानु-
सारेण तेषां राजत्वं करोतु । अनन्तरं दायूदा विष्वेष्टोऽव्वेरः कुशलेन
प्रस्थानं चकार ।

२२ अनन्तरं दायूदो दासा योयावस्य युद्धयात्रायाः परावृत्य बहुनि
लोठितदयाणि समानयन्त आजग्मः । तदानीम् अव्वेरो हित्रोणे
दायूदः समीपे नाविद्यत यतो हेतो दायूदा विष्वष्टः स कुशलेन गमन-

२३ मकरोत् । अपरं योयावे तस्य सङ्गिषु सैन्येषु चागतेषु मनुजा योया-
वम् अज्ञापयन् नेरस्य पुत्रोऽव्वेरो वृपतेः समीपम् आगच्छत् वृपेण
२४ च विष्वष्टः स कुशलेन गतवान् । तदानीं योयावे वृपतेः समीपं गत्वा
न्यवेद्यत् भवता किं कर्माकारि ? पश्याव्वेरो भवतः समीपमागत-

२५ वान्, स भवता विष्वष्टः कुतः कुशलेन गतवान् ? नेरस्य पुत्रोऽव्वेरः
कीटशस्तलिं न जानासि ? लां वश्ययितुं तव गमनागमने इनुसन्धातुं

२६ लया यद्यत् क्रियते ततस्वं ज्ञातुञ्च स आगतवान् । अनन्तरं योयावेन
दायूदः समीपाद् वहिर्गत्याव्वेरस्य पच्चाद् दृताः प्रेरितास्ते सिरा-

खकूपस्य समीपात् तं परावर्त्यानयन्, किन्तु दायूद् एतत् न ज्ञात-

२७ वान् । अपरम् अव्वेरे हित्रोणं परावृत्यागते योयावस्तेन साकं रह
आलापं कर्तुं गोपुरस्य मध्ये तं नीत्वा गतवान् अपरं निजभातुरसा-
हेलस्य बधकारणात् तस्योदरं विद्याध तेन स मृतवान् ।

अनन्तरं दायूद् तां वार्तां निश्चय गदितवान् नेरपुत्रस्याव्नेरस्य १८
बधमिममधि परमेश्वरस्य साच्चात् सम मदीयराज्यस्य च निर्देषता
सदा स्थास्यति । अयमपराधो योगावस्थ तस्य समख्यिटवंशरानाम् १९
शिरःसु फलतु । अपरं योगावस्थ वंशे प्रमेही वा कुण्डी वा दण्डे समव-
लम्बी वा खड्गविङ्को वा भक्ष्यहीन रतादृशां मनुजानाम् अभावो कदाच
न भूयात् । इत्यं गिवियोनीयरणे तयो र्वातुरसाहेलस्य बधकारणाद् २०
योगावस्थ स्थातावीश्यस्यावनेरं जन्मतुः ।

अनन्तरं दायूद् योगावं तस्य सङ्गिनः सर्वलोकांच्च जगाद् यूयं २१
खेषां वस्त्राणि छित्वा शनजं वसनं परिधङ्गम् अव्नेरमधि शोचत च ;
अपरं दायूद् नृपतिस्व श्वरस्य खद्वायाः पञ्चात् पञ्चात् चलितवान् ।
अनन्तरं ते हित्रोषेऽव्नेरस्य देहं प्रश्नाने निदधिरे राजा चाव्नेरस्य २२
प्रश्नानसभीप उच्चैः स्वरं रुदितवान् तथान्ये सर्वे मनुजाच्च गृहदुः ।
अपरम् अव्नेरमधि राजा विलापम् अग्रायत् । २३

हाव्नेरो वत किं मूढनरवत् निधनं गतः ।

बद्धौ नाल्लां करौ द्वौ ते न बद्धौ निगडे प्रदौ । २४

न रथवातकलोकस्य समक्तं यादृशं जनः ।

किञ्चित् प्रति ताटकृत्वं पतनं समुपेयिवान् ॥

ततः सर्वे मनुजाः सूर्यास्तगमनात् किञ्चित् पूर्वं दायूदं भोजयितुम् २५
आगताः । तदा दायूद् इमं श्रपयं चकार, सूर्ये नाल्लं गते यद्यहं
पूर्पम् अन्यत् किमपि वास्तादामि तद्दीर्घे महाम् अमुकं ततोऽधिकच्च
फलं ददातु । ततः सर्वे लोकास्तसां वाचि मनो निदधिरे तुष्टु- २६
वुच्च, राजा यद्यत् छतवान् तच्चैव सर्वे लोकाः सन्तुष्टा बभूवुः । अनन्तरं २७
नेरस्य पुत्रोऽव्नेरोऽहन्यत तद् राजा आदेशात् न जाकमिति सर्वे
मनुजाः सर्वे इस्तायेलवंशाच्च तस्मिन्नेव दिने बुद्धिरे । अनन्तरं २८
राजा निजभत्वान् अवदत्, अद्य इस्तायेल अधिपतिरेको महापुरुषः
पतितवान् एतत् किं यूयं न जानीय ? अपरम् अद्याहं राज्याभि- २९
घिक्षोऽपि सन् दुर्बलो जातोऽस्मि, सिरुयायाः सन्तानाविमौ पुरुषौ
ममावाध्यौ, किन्तु परमेश्वरः कुकर्मकारिणो तत्कुकर्मानुरूपं फलं
दास्यति ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

4

१ अव्नेरस्य मरणाद् ईश्वोशतस्य दुःखं २ वानाहरेखवयो मिफोवोभृतस्य च कथन
५ वानाहरेखवाभ्याम् ईश्वोशतस्य वधः ६ दायूदा तयो ईतत्वं ।

१ अनन्तरम् अव्नेरो हित्रोणनगरे मृत इति वार्ता यदा शौलस्य
पुत्रेण श्रुता तदा तस्य हस्तौ दुर्बलौ बभूवतुः सर्वे इस्वायेलवंशाच्च
याकुला बभूवः ।

२ एतस्य शौलपुत्रस्य हौ संघपती आक्षां प्रथमस्य नाम वानाह इति
द्वितीयस्य नाम रेखव इति चासीत् तौ विन्यामीनवंशजातस्य वेरोतीय-
३ रिमोणस्य पुत्रौ । तद् वेरोतं विन्यामीनप्रदेशमध्येऽगण्यत, किन्तु वेरो-
४ तीया गित्तियिमं पलायाद्ययावत् तत्र स्थाने प्रवसन्ति । अपरं शौल-
पुत्रस्य योनाधनस्य मिफोवोशतनामा द्वाभ्यां चरणाभ्यां खड्ड एकः पुत्र
आसीत् । यदा विविदेतात् शौलयोनाधनयो र्मरणवार्ता समागच्छत्
तदानीं तं पञ्चमवर्षीयं बालकम् आदाय तस्य धार्ती पलायाच्चके तदा
पलायनस्य श्रीब्रगतेरसौ बालकः प्रतन् खड्डो बभूव ।

५ अनन्तरं वेरोतीयरिमोणस्य पुत्रौ रेखववानाहै गत्वा मध्याङ्ककाल
ईश्वोशतस्य निकेतनं प्रविविश्टुः । तदानीं मध्याङ्कग्रीष्मात् स खड्डायां
६ शशितवान् । ततस्त्रौ गोधूमयहृणच्छलेन निकेतनस्य मध्यस्थानं यावद्
गत्वा तस्योदरम् आजप्तुः; अनन्तरं रेखवस्तस्य भाता वानाहच्च
० पलायाच्चक्राते । तयो र्गेहप्रवेशनसमये स गर्भागारे खड्डायाम् अप्सेत
तदा तौ तम् आहत्यावधिष्ठां तस्य शिरश्चित्त्वा तच्छ्र आदाय ऋत्तरां
८ रात्रिं प्रान्तरेण जम्मतुः । अनन्तरं तावीश्वोशतस्य शिरो हित्रोणं
दायूदः समीपम् आनीय राजानं न्यवेदयतां भवतः प्राणनाशेच्छको यो
रिपुस्तस्य शौलसुतस्येश्वोशतस्य शिर एतत् पश्य । परमेश्वरः प्रभो-
रस्माकं भूपतेः कृते शौलाय तस्य वंशाय चाय समुचितं फलं दत्तवान् ।

९ अनन्तरं दायूद् वेरोतीयरिमोणस्य पुत्रं रेखवं तस्य भातरं वाना-
हच्छेतत् प्रत्यवदत् सर्वविप्रतितो मत्वाणानां मोचयितुः परमेश्वरस्या-
१० मरतायाः शृपथं कृत्वा कथयामि । यो जनः शौलस्य मत्युवार्तां मह्यं
कथितवान् स मङ्गलवार्तावाद्यहमित्यमन्यत किन्तु स सिळगे मया
११ घृतो हतस्त्र । तस्मै यद्यहम् एतादृशं पुरखारम् अददां तर्हि निजगीहे
खड्डायां प्रयानो धार्मिकः पुरुषो यै मारितस्तादृशान् पातकिनः प्रति-

मया किं कर्तव्यं ? तस्य शोणितस्य परिशोधः किं युवाभ्यां न ग्रहीतव्यः ? युवां किं पृथिवीतोऽपि मया नापसारवितव्यौ ? अतो दायूदा समादिष्टे- ११ स्तस्य तरुणैस्तै इतै तयोः कराः पादाच्च हिङ्गा हित्रोणस्यपुष्करिण्या- द्वीर उद्बवन्धिरे किन्त्वीश्वोश्तस्य शिरस्त्वैर्ग्रहीत्वा हित्रोणस्यावनेतस्य अस्त्राने स्थापितं ।

पूर्वपञ्चमोऽध्यायः ।

5

१ सर्वरिद्यायेल्लोके दीयदोऽभिवेचनं ३ यिवूषीयेभ्यः सियोनदुर्गस्य बशोकरणं ११ हीरमेण दायूदः समीपं दूतप्रेषणं १५ यिरुग्गालमे ज्ञातागां दायूदः पुच्छाणां नामानि १७ बाल्पिरासीमस्थाने पिलेष्टीयानां दायूदा जयकरणं १९ रिफायिमो- पत्यकायां तेषां पुनः पराजयः ।

अनन्तरम् इच्छायेलः सर्वे वंशा हित्रोणे दायूदः समीपम् आगत्य १ निवेदयामासुः पश्य वयं तव कीकशमांसानि । अपरं पूर्वं यदा ग्रौलो- २ इस्माकं राजासीत् तदापि लमेवेष्वायेलं वह्विरभ्यन्तरे च गमनागमने ३ इकारथः । अपरं ममेष्वायेल्लोकानां पालकेनाग्रगण्येन च त्वया भवि- ४ तव्यमिति त्वं परमेष्वरिण्योऽप्तः । इत्यम् इच्छायेलः सकलप्राचीनलोकेषु ५ हित्रोणे राज्ञः समीपम् आगतेषु दायूदा व्यपेण हित्रोणे परमेष्वरस्य ६ साक्षात् तैः साकं नियमोऽकारि तै च दायूदम् इच्छायेलो राज्ञेऽभि- ७ सिधिचुः । दायूद् चिंश्वत्सरवयसि राजत्वं लब्ध्वा चत्वारिंशद् वत्सरं ८ यावद् राजत्वं चकार । स हित्रोणे यिह्वदावंशस्योपरि षण्मासाधिकान् ९ सप्तवत्सरान् राजत्वं चकार ततः परं यिरुग्गालमे समस्तस्येष्वायेलो १० यिह्वदायाच्चोपरि चयत्किंशद् वत्सरान् यावद् राजत्वं चकार ।

अनन्तरं राज्ञा तस्य मनुजैस्व देशोत्तमयिवूषीयानां विरुद्धं यिरु- ११ ग्गालमं प्रति याचायां छतायां ते दायूदम् ऊचुः, एतत् स्थानं प्रवेष्युं १२ त्वया न इत्यन्ते यतः स्थानम् एतद् दायूदा न प्रवेष्यमिति वाचं १३ वदन्तोऽन्याः खज्जाच्चैव तां दवयिव्यन्ति । किन्तु दायूद् सियोनाख्यं १४ दुर्गं वशीचकार तस्य दुर्गस्य दायूदूनगरमिति नामान्तरमात्मे । तस्मिन् १५ दिने दायूद् कथधामास यो जनः यिवूषीयान् निहत्य प्रशार्णीं दायूदा १६ द्वृणितं खज्जान्यगणगच्छाकमिव्यति, स प्रधानसेनापति भविव्यति । तला- १७ रणाद् अन्धेन खज्जेन वा राजनिकेतनं न प्रवेष्यमिति लोकैरुच्यते । १८ अतो दायूद् दुर्गं उषितवान् तस्य दायूदूनगरमिति नाम छतवान् । १९

अपरं दायूद् प्राचीरेण मिल्लमारभ्यन्तरस्थानं यावत् तद् वेष्टयामास ।
१० अनन्तरं दायूद् क्रमशो वर्जनाने भज्जान् बभूव सेनाथ्यकः परमेश्वरस्य
तस्य सज्जायस्तस्यौ ।

११ अनन्तरं सोरीयराजो हीरमो दायूदः समीपम् एरसकाष्ठानि
सूचन्धरान् स्थपतीन् लोकांच्च दूतैः प्रेषयामास ततस्ते दायूदः छते
१२ प्रासादं निर्मनिरे । ततः परमेश्वर इख्यायेतो राजत्वपदे मां संखापि-
तवान् तथा निजेष्वायेलवंशस्यानुरोधात् मम राज्यस्त्रोन्नतिं छतवान्
इति दायूद् बुवुधे ।

१३ अपरं दायूद् हित्रोगाद् आगत्य यिरूशालमेऽन्यजाया उपपत्नीच्च
१४ जग्याह, ततो दायूदोऽपरे पुत्राः दुहितरस्वाजायन्त । यिरूशालमे
१५ शम्मूयः शोववो नाथनः सुजेमान् यिभर इलीश्रूयो नेफगो याकिय
१६ इलीशमा इलियादा इलीफेलटच्चेतिनामानस्तस्य पुत्रा बजायन्त ।

१७ अनन्तरं सर्वैरिख्यायेलवंशीयै दीयूद् इख्यायेतो राज्येऽभिषिक्त इति
१८ वार्तां श्रुत्वा सर्वे पिलेष्टीयाः दायूदं गवेषयितुम् आजग्मः । अपरं
दायूदि तत् श्रुत्वा दुर्गं गतवति पिलेष्टीया आगत्य रिकायिमसमभूमौ

१९ विस्तीर्णा बभूवः । अनन्तरं दायूद् परमेश्वरं एष्वान् पिलेष्टीयानां
विरुद्धं मया किं गन्तव्यं? त्वं किं मम करे तान् समर्पयिष्यसि? ततः
परमेश्वरो दायूदं जगाद, याह्वा मयावश्यं पिलेष्टीयास्तव करे सम-
२० पर्यिष्यन्ते । अपरं दायूद् वाल्पिरासीमम् आगत्य तान् पराजिय
जगाद परमेश्वरो मम समुखे मम रिपून् खोतोभङ्गवद् बभङ्ग । तस्मात्
तस्य स्थानस्य नाम 'वाल्पिरासीम' देवताभङ्गस्थानमिति छतवान् ।

२१ अनन्तरं ते खेषां प्रतिमास्तत्र परिवर्ज्य गता दायूद् तस्य सज्जितोकाच्च
ता गृहीत्वा जग्मुः ।

२२ अनन्तरं पिलेष्टीयाः पुनरागत्य रिकायिमसमभूमौ विस्तीर्णा बभूवः ।

२३ ततो दायूदा परिष्टुः परमेश्वरः कथितवान् त्वम् इदानीं मा गच्छ,
तेषां पश्चाद् व्याघ्रश्चागत्य वाकास्यानस्य समुखे तान् आक्रमिष्यसि ।

२४ वाकाया उच्चस्यानेषु गमनश्चद्वे त्वया श्रुते त्वम् उद्यमं करिष्यसि यत-
त्तदा परमेश्वरः पिलेष्टीयानां सैन्यं विनाशयितुं तवाग्रसरो भविष्यति ।

२५ अनन्तरं दायूद् परमेश्वरस्याज्ञानुसारेण कर्म कुर्वन् गेवातो गेषरमुप-
स्थितिं यावत् पिलेष्टीयान् अवधीत् ।

6

६ षष्ठोऽध्यायः ।

१ दायूदः परमेश्वरस्य मञ्जूषानश्चनं ६ उपस्थापाति मञ्जूषाया ओवेदेदोमस्य गेहे
स्थापनं १२ वल्लिदानं वृत्येच्च विधाय दायूदः परमेश्वरस्य मञ्जूषाया आनश्चनं १०
आवासे तस्याः स्थापनं १० दायूदं प्रति मोखलाया निष्टावचनं ।

अनन्तरं दायूद् इखायेलवंशस्य चिंश्टस्वस्त्राणि वृतमनुजान् संज- १
याह । अपरं दायूद् निजसङ्गिनः सकललोकान् गृह्णन् उत्थाय किरु- २
वयोर्मध्ये निवासिनः सैन्याधिपपरमेश्वरस्य नामा विख्यातां मञ्जूषां ३
वालीयिह्वदात आनेतुं याचां चक्रार । अनन्तरं त ईश्वरस्य वियम- ४
मञ्जूषां नूतनं शकटम् आरोह्य पर्वतस्थाद् अवीनादवस्य वेष्टनस्तां ५
वहिष्कृः । अपरम् अवीनादवस्य पुत्रावुषेऽहियच्च तत् नूतनं शकटं ६
ईश्वरस्य मञ्जूषया साकं तस्मिन् आनेते ऽहियो मञ्जूषाया अग्नेऽये ७
चलितवान् । अपरं दायूद् इखायेलः सकलवंशाच्च परमेश्वरस्य ८
समुखे देवदारुकाण्डनिर्मितान् वक्षकीशुभिरमुरजान् जयपृष्ठङ्गाणि ९
भेरीच्च वादयन्तो जयध्वनिम् अकुर्वन् ।

अनन्तरं तेषु नाखोनस्य शस्यमर्दनस्यान उपस्थितेषु गावावबाधे १०
जाते तत् उषो हृत्तौ विस्तार्येश्वरस्य मञ्जूषां दधार । तत् उषं प्रति ११
परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते तस्य भ्रमकारणाद् ईश्वरस्तस्मिन् स्थाने तम् १२
आहृतवान्, ततः स ईश्वरस्य मञ्जूषायाः समीपे ममार । परमेश्वर १३
उषम् आहृतवान् इति कारणाद् दायूद् असन्तुष्टो बभूव, अपरं स १४
तस्य स्थानस्य नाम परसुषम् उषाधातस्यानमिति वृतवान् अद्यापि तस्य १५
तन्नाम विद्यते । अपरं दायूद् तस्मिन् दिने परमेश्वराद् भोत्वा कथया- १६
मास तर्हि परमेश्वरस्य मञ्जूषा केन प्रकारेण सम समीपम् आगमि- १७
यति? अनन्तरं दायूदनगरं निजसमीपं परमेश्वरस्य मञ्जूषाम् आनेतुम् १८
चनिच्छन् दायूद् पथपार्वत्यं गातीयस्यौवेदेदोमस्य निवेशनं तां नीत्वा १९
स्थापयामास । ततः परमेश्वरस्य मञ्जूषायां गातीयस्यौवेदेदोमस्य निवे- २०
श्ने चीन् भासान् स्थितायां परमेश्वर ओवेदेदोमस्य तस्य सकलपरिज- २१
नस्य च चेमं चकार ।

अनन्तरं परमेश्वरो निजमञ्जूषायाः कारणाद् ओवेदेदोमस्य तस्य २२
सर्वस्वस्य च चेमम् अकुर्वदिति वृत्तां श्रुत्वा दायूद् गच्छन् ओवेदेदोमस्य २३
निवेशनाद् आनन्देन परमेश्वरस्य मञ्जूषां दायूदनगरम् आनिनाय ।

१६ अपरं परमेश्वरस्य मञ्जूषावाहिषु घटपदानि प्रगतेषु स गावं पुष्टपशुमे-
१८ कच्च जुहाव । अपरं दायूद् कार्पाससूत्रनिर्मितम् एकोदं परिधाय
१५ परमेश्वरस्य सम्मुखे यथाप्रकृति ननर्त । इत्यं दायूद् इस्वायेलः सर्वे
वंशाच्चानन्दधनिना तूरीधनिना च परमेश्वरस्य मञ्जूषाम् आनिन्यः ।
१६ अनन्तरं परमेश्वरस्य मञ्जूषाया दायूद्नगरप्रवेशकाले शौलस्य दुहिता
भीखला वरताथनेन निरीक्षमाणा परमेश्वरस्य साक्षाद् उक्तमायनं
न्वत्त्वन्तच्च राजानं दायूदं वीच्छ मनसा तं तुच्छीचकार ।
१० अनन्तरं मनुजाः परमेश्वरस्य मञ्जूषाम् अध्यन्तरम् आनीय स्थाने
उर्ध्वाद् दायूद् तस्या निमित्तं यद् दूष्यम् आसादितवान् तस्य मध्ये स्थाप-
यामासुः, अपरं दायूद् परमेश्वरस्य साक्षात् होमबलीन् मञ्जूलार्थक-
१८ बलींच्च प्रोत्सर्ज । अपरं होमबलीनां मञ्जूलार्थकबलीनाच्छोत्सर्गं
समाप्त दायूद् सैन्याधिपरमेश्वरस्य नामा लोकेभ्य आशिषं ददौ ।
१६ अपरं सकलप्रजानां मध्ये उर्ध्वाद् इस्वायेलवंशसमूहमध्ये प्रतिपुरुषं प्रति-
नारि चैकं पूपम् एकं पात्रं द्राक्षारसम् एकम् उडुम्बरखण्डच्च परिवे-
षितवान् । अनन्तरं सर्वे लोका निजं निजं स्थानं प्रतस्थिरे ।
१० अनन्तरं दायूदि निजपरिजनेभ्य आशिषं दातुं परावत्यागते शौलस्य
दुहिता भीखला दायूदं साक्षात् कर्तुं वहिरागत्य बभाषे, इस्वायेलो
राजाद्य सम्बक् महिमान्वितो उभूत् यतः कस्ति कामुखो याद्ग्
विवस्तो भवति, ताटक् सोऽपि सम्भवानां दासीनां साक्षात् विवस्तो-
२१ उभूत् । तदानीं दायूद् भीखलां जगाद्, परमेश्वरस्य लोकस्येद्यार्थे लो
राजत्वपदे मां नियोजयितुं यस्तव तातात् सकलपिण्ठवंशाच्च मां दृत-
वान् तस्य परमेश्वरस्य साक्षात् तत् द्वितवानहं परमेश्वरस्य साक्षात्
१२ न्वत्तवानहं, एतस्मादपि लघिष्ठो निजदृष्टौ न्यक् च भविष्यामि, तथापि
१६ त्वया यासां दासीनां वाक्यम् उक्तं ताभिरादरणीयो भविष्यामि । अतः
शौलस्य दुहिता भीखला मरणं यावत् निरपत्या तस्थौ ।

७ श्रमोऽध्यायः ।

7

१ मन्दिरं निर्मातुं दायूदोऽभलाषः नाथनस्य सम्पत्तिः ४ परमेश्वरस्यादेशात् नाथ-
नस्य तस्य वारणं १६ दायूदवंशं प्रतीच्वरस्य प्रतिज्ञानं १८ दायूदः प्रार्थनप्रशंसने ।

१ अनन्तरं परमेश्वरेण राजचतुर्दिक्स्येषु रिपुषु दमितेषु स यदा
१ निजगेहे न्यवसत् तदा राजा भविष्यदादिनं नाथनं जगाद्, पश्य

मैरसकाष्टे निर्मिते प्रासाद उद्घते किन्तु परमेश्वरस्य मञ्जूषा यव-
निकानां मध्ये वसति । ततो नाथनो राज्ञे कथयामास भद्रं त्वं ६
निजमनोगतं साधय परमेश्वरस्तव सहाय आस्ते ।

अपरं तस्यां रजन्यां परमेश्वरस्य वाक्यमिदं नाथनस्य निकटं समा- ७
गच्छत्, त्वं गत्वा मम दासं दायूदं वद परमेश्वर इति वाचं वक्त्वा त्वं किं ८
मम वासार्थं मन्दिरमेकं निर्मास्यसि? इखायेल्वंशस्य मिसरदेशत् ९
ममानयनदिवसमारभ्याद्य यावत् मन्दिरे मया न न्युष्यते, केवलं दूष्य १०
आवासे च भवते । तथापीच्चायेल्वंशानां मध्ये मम भगवान्काले मम ११
पालस्येच्चायेल्वोकस्य पालकत्वपदे नियुक्त इखायेलीयानां कस्त्रिदृ वंशः १२
कदापि किं मया एष इदं, युग्माभि र्मल्यूते कुत एरसकाष्टमयं गृहं न १३
निर्मीयते? इदानीं त्वं मम दासं दायूदं वद, सेनाधिपः परमेश्वर १४
एतां वाचं वक्ति मम लोकानाम् इखायेल्वंशीयानां राजानं कर्तुमहं १५
त्वां मेषस्थानकात् मेषाण्याम् अनुचरण्याच्च गृहीतवान् । अपरं त्वं यद्यद् १६
उपक्रमितवान् तत्पूर्वस्मिन् अहं तव सहायो भवन् तव समुखे तव १७
सकलशत्रून् उच्छिन्नवान् अपरं चक्रवर्त्तिनां महतां लोकानां नामवत् १८
तव महानाम च वृतवान् । तदन्यत् मया निजलोकानाम् इखायेल्वंशी- १९
यानां छते स्थानमेकं निर्वित्वा ते तस्मिन् स्थाने समस्याप्यन्त, ते तत्र स्थाने २०
निवसन्ति पुनर्चालिता न भविष्यन्ति । पूर्वकाले यदाहं मदीयेच्चायेल्- २१
वंशान् प्राप्तिरुं विचारयितुन् अयोजयं तदा च यादृशं ते दुष्टे र्मान- २२
वैरलिङ्गस्यन्त तादृशं पुन न ज्ञेत्यन्ते । सकलरिपुभ्यच्चाहं तु भूम्यं विश्रामं २३
दत्तवान् । परमेश्वरस्तत्कृते वंशमेकं स्यापयिष्यतीति वाचमपि परमे- २४
श्वरस्त्वां ज्ञापयति ।

अपरं खयि सम्पूर्णायुधि सति निजपिठलोकैः समं महानिन्द्रां गत- २५
दति चाहं तव पश्चात् तवौरसवर्शं स्यापयिष्यामि तस्य राज्यं स्थिरी-
करिष्यामि च । स मम नामार्थं मन्दिरमेकं निर्मास्यति, अहम्भ तस्य २६
राजसिंहासनम् अनन्तकालं यावत् स्थिरीकरिष्यामि । अहं तस्य पिता २७
भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति; यदि सोऽपराधी भवति तर्ह्यहं २८
मनुष्याणां दण्डे र्मानवसन्तानानाच्च प्रहारैर्सं दण्डयिष्यामि । किन्तु २९
मया तव साक्षात् दूरीष्टो यः पौलस्तस्माद् यादृशेनुयहो ऽपसारि- ३०
तस्ताटक् तत्तो ममानुयहो नापसारिष्यते । तव समुखे तव वंशस्तव ३१
राज्यच्छानन्तकालं यावत् स्थिरो भविष्यति तव सिंहासनमप्यनन्तकालं

१० यावत् स्थिरं भविष्यति । अनन्तरं तानि सकलवाक्यानि तत्र दर्शनं
यथात अन्य नाथनेन दायूदे कथयाच्चक्रिरे ।

१८ ततो राजा दायूद् अनन्तरं गत्वा परमेश्वरस्य समुख उपविश्य कथ-
यामास हे प्रभो परमेश्वर कोइहं मम वंशस्व कः, यत् त्वं माम् एतत्-
१९ पर्यन्तम् उज्ञामितवान्? तथापि हे प्रभो परमेश्वर त्वम् एतदपि स्वट्टष्ठौ
क्षुद्रं कार्यं मत्वा निजदासस्य सुदीर्घाय भाविवंशायापि मङ्गलं प्रति-
२० श्रुतवान् । हे मम प्रभो परमेश्वर किमयं मानुषस्य धर्मः? एतदन्यत्
दायूद् किमपरं निवेदयितुं शक्नोति? हे मम प्रभो परमेश्वर त्वं निज-

२१ दासं वेत्सि । त्वं निजवाक्याकारणात् निजमनोभिलाषाचैतादप्यं माहात्म्यं
२२ विदधत् स्वदासं सर्वमेतत् ज्ञापितवान् । अतो हे प्रभो परमेश्वर त्वं
महान् असामिः स्वकर्णे र्थद्यत् श्रुतं तत्पर्वस्त्रिन् तव सदृशः कच्छिदपि

२३ नाल्लि त्वां विना परः कच्छिद् ईश्वरो नाल्लि । अपरं तवेष्वायेल्लोकस्य
तुत्या का जातिरास्ते? एवम्भूतैकापि जाति भूमण्डले किं विद्यते
यस्या मोचनेन स्वकीयजातिं लब्धुं महायशो ग्रहीतुच्च स्वयम् ईश्वर
उपागतवान्? मिसरदेशाद् भिन्नजातीयेभ्यो लोकेभ्यो देवेभ्यस्त्र भवतैव
मुक्ताया जात्याः समीपे भवदर्थं महायशः प्रकाशितं स्वदेशे च भवद्वा-
२४ राणि कर्माणि छतानि । यतस्त्वेष्वायेल्लवंशो यद् अनन्तकालं यावत्
तव जाति भवेत् तदर्थं त्वं स्वार्थं तं समस्यापयस्तथा हे परमेश्वर त्वमेव

२५ तेषाम् ईश्वरोऽभवः । इदानीं हे प्रभो परमेश्वर स्वदासमधि तस्य
वंशमधि च त्वया प्रतिश्रुतं वाक्यम् अनन्तकालं यावत् स्थिरोऽक्रियतां,
२६ त्वया यदुक्षं तदेव क्रियतां । सेनाधिपः परमेश्वर इस्वायेल्लवंशस्येश्वर

इति तव यज्ञामास्ते तद् अनन्तकालं यावद् महद् भवतु तव दासस्य
२० दायूदो वंशस्त्र तव साक्षात् स्थिरो भवतु । हे इस्वायेलः प्रभो सेनाधिप
परमेश्वर तव वंशमहं वर्जयित्यामीति वाक्यं त्वयैव तव दासस्य
कर्णगोचरीकृतं ततो हेतोस्तव समीपे प्रार्थनामिमां निवेदयितुं तव
२८ दासस्य मनस्युत्साहो जायते । हे मम प्रभो परमेश्वर त्वमेव सत्य
ईश्वरस्तव वचनानि च सत्यानि त्वं निजदासाय शुभमिदं प्रतिश्रुत-
२९ वान् । अतो हे प्रभो परमेश्वर तव दासस्य वंशो यथानन्तकालं यावत्
तव समक्षं स्थिरो भवेत् तथा तमथाशिधं वक्षुं त्वमेवार्हसि, यतस्त्वमेव
तत् प्रतिश्रुतवान् तवाशीर्वादेन च तव दासस्य वंशोऽनन्तकालं यावद्
आशीःप्राप्तो भविष्यति ।

ट अष्टमोऽध्यायः ।

१ पिलेष्टीयमोयावीयलोकानां दायूदा इमनं ह हृददेषरस्यारामोयलोकानाच्च पराजयः ६ दायूदः समीपं तोयिवपस्य पुच्छेषणं १४ इदोमदेशे दुर्गमस्थापनं १६ दायूदः पारिषदानां नामानि ।

अनन्तरं दायूद् पिलेष्टीयान् पराजित्वा नमो चकार तेषां करेभ्यः १ प्रधाननगरस्य नायकत्वम् अपजहार च । अपरं स मेयावीयान् पराजित्वा भूमौ पातयित्वा रञ्जुभिः परिममे उर्धाद् रञ्जुद्वयप्रमाणान् बधार्थं सम्मूर्णरञ्जुप्रमाणां च जीवनार्थं परिममे ततो मेयावीया दायूदो वशीभूय करदायिनो बभूवः ।

अनन्तरं फराततटिन्याः समीपस्थदेशे निजकर्त्तव्यं पुनः संस्थापयितुं २ सोवाया राज्ञि रिहोवस्य पुत्रे हृददेषरे गते दायूद् तं पराजित्वा तस्य सप्तशताधिकं सहस्रं हृयारोहिणो विंशति सहस्राणि पदातिकान् ४ निजग्राह रथहयानां पादशिराच्चिर्देद च किन्तु तेषां मध्ये ग्रन्तं रथान् अवशेषयामास । अनन्तरं दम्भेशकस्यारामीषेषु सोवान्वपस्य हृद- ५ देषरस्य साहाय्यं कर्तुमागतेषु दायूद् अरामीयानां दाविंशतिसह- ६ खाणि लोकान् अवधीत् । अपरं दायूद् अरामीयदम्भेशकप्रदेशे सैनिकाः स्यापयामास, ततोऽरामीया दायूदो वशीभूय करदायिनो ७ बभूवः । अनेन प्रकारेण दायूद् यद्यूद् उपाक्रामत् तत्सर्वसिन् ८ परमेश्वरस्तं जयिनं चकार । अपरं दायूद् हृददेषरस्य दासानां गाच- ९ स्यानि खण्डफलकानि गृहीत्वा यिरुशालमम् आनिनाय । अपरं १० दायूद् राजा हृददेषरस्याधीनाभ्यां वेटहं वैरोथाच्चेतिनामकाभ्यां नग- ११ राभ्यां भूयिष्ठानि पित्तलान्यानिनाय ।

अनन्तरं दायूदा हृददेषरस्य सर्वाणि सैन्यानि पराजितानीति १० वार्तां निशम्य तोयिनामा हमातीयन्तपति दीयूदः कल्याणं प्रष्टुं ११ युध्यता तेन हृददेषरस्य पराजितत्वकारणात् दायूदो धन्यवादं कर्तुच्च खपुत्रं योरामं राज्ञो दायूदः समीपं प्रेषयामास, यतो हृद- १२ देषरेण सार्वं तोयिनाम्बोधिपि युद्धम् आसीत्, अनन्तरं स दुर्वर्णस्य सुवर्णस्य पित्तलस्य च पाचाणि गृहीत्वाजगम । ततोऽराममेयावा- १३ म्मीनपिलेष्टीयामालेकप्रभृतयो याः सर्वा जातयो दायूदा पराजिता- १४ स्ताभ्यः सोवान्वपात् रिहोवस्य पुत्राद् हृददेषराच्च लोठितानि वानि १५

दुर्वर्णसुवर्णानि दायूदा समुत्सृष्टानि तैः सह तानि सर्वाण्यपि परमे-
१२ श्ररमुदिष्य समुत्सृजिरे । अपरं दायूद् लवण्याख्यायाम् उपव्यका-
याम् अद्वादशसहस्राण्यरामीयलोकान् हत्वा प्रत्यागमनकाले महतीं
खातिं लेभे ।

१४ अपरं दायूद् इदोमे सैनिकाः स्थापयामास, स इदोमदेशस्य सर्वचैव
सैनिकाः स्थापयाच्चकार, इदोमीयाच्च सर्वे दायूदो दासा बभूवः ;
अपरं दायूद् यथत् स्थानं जगाम तत्सर्वस्थाने परमेश्वरस्तं जयिनं
१५ चकार । इत्थं दायूद् इच्छायेत् सकलवंशोपरि राजत्वं कुर्वन् निज-
सकललोकान् प्रति सुविचारं न्यायव्यवहारच्चाचकार ।

१६ तस्मिन् काले सिरूप्यायाः पुत्रो योयावः प्रथानसेनापतिरासीत् ।

१७ अहीलूदस्य पुत्रो यिहोशकटचेतिहासलेखक आसीत् । अहीटूवस्य
सुतः सादोकोऽविद्यायरस्य सुतोऽहीमेलकस्य याजकावास्तां सिरायस्य
१८ लेखक आसीत् । यिहोयादस्य सुतो विनायः किरेषीयानां पिलेषी-
यानाच्चाध्यक्ष आसीत् तथा दायूदः पुत्रो राजसभासद आसन् ।

9

९ नवमोऽध्यायः ।

१ शैलवंशमधि दायूदो जिज्ञासा ५ दायूदः समीपे मिफीवेशतस्यानयनं ७
मिफीवेशताय निजमोजनासने स्थानदानं शैलस्य सकलभूमिदानं ९ मिफीवो-
शतस्य भृत्यस्य सीवस्य कथा ।

१ अनन्तरं दायूद् एष्टवान् अहं योनायनस्य कृते यं प्रति प्रेमाचरितुं
२ शक्तोमि शैलवंशमध्ये तादृशः कोपि किम् अवशिष्ट आस्ते ? ततः सीव
इतिनामा शैलस्य परिजनानां य एको दास आसीत् तस्मिन्
दायूदः समीप आनीते राजा तं प्रपञ्च त्वं किं सीवः ? सेऽवदत् अहं
३ भवतः स दास एव । अनन्तरं राजा एष्टवान् अहं यं प्रतीश्वरस्य
नाम्नि प्रेमाचरितुं शक्तोमि शैलस्य वंशे तादृशः कच्चित् किम् अवशिष्ट
आस्ते ? ततः सीवो वृपतिं चापयामास, उभयचरणाभ्यां खड्गो योना-
४ घनस्यैकः सुतोऽवशिष्ट आस्ते । तदा राजा तं प्रपञ्च स कुच ? सीवो
राजानं वज्रापयत्, पश्यतु स लोदिवारे उमीयेलसुतस्य माखीरस्य
निवेशन आस्ते ।

५ अपरं राजा दायूद् लोदिवारं द्रुतं प्रहित्वामीयेलसुतस्य माखीरस्य
६ निवेशनात् तम् आनाययामास । तदानीं शैलस्य पौत्रो योनायनस्य

पुत्रो मिफीवेशतो दायूदः समीपम् आगत्य न्युबः सन् तं प्रणानाम् । ततो दायूद् अवदत् है मिफीवेशत् । स प्रत्यवदत् भवतो दास उपस्थित आस्ते ।

अनन्तरं दायूद् तं जगाद् भयं माकार्धीः, अहं तव पितुर्योनाथनस्य ० छते त्वां प्रति सङ्घावम् आचरिष्यामि तव पितामहस्य शौलस्य सर्वा भूमीच्च तुभ्यं परावर्च्य दास्यामि, अपरं त्वं निव्यं मम भोजनासने मात्स्यसे । ततः स दण्डवद् भवन् बभाषे भवतो दासोऽहं को यत् ॥ मृतकुक्तुरतुल्यं मां प्रति भवता सुदृष्टिः क्षियते?

अनन्तरं राजा शौलस्य दासं सीवम् आङ्ग्य जगाद् शौलस्य तस्य ८ वंशस्य च यद्यूद् आसीत् तत्पर्वम् अहं तवाधिपते: पुत्राय दत्तवान् । अतस्य तव सुतैच्च तव दासैच्च तस्या भूमेः शृणिकर्म छत्वा तवाधि- १० पते भौत्यार्थं तदुत्पन्नं ब्रह्मानोय दास्यते, किन्तु तवाधिपते: पुत्रो मिफीवेशतो मम भोजनासने भोजनं करिष्यति । तस्य सीवस्य पश्चदप्युक्ता विंशति दासास्यासन् । अनन्तरं सीवे महीपर्तिं जगाद् ११ मम प्रभुशा वृषेण यद्यूद् आज्ञापितं तत्पर्वं भवतो दासेन कारि- ष्यते । राजा आजहार मिफीवेशतो राजपुत्र इव मम भोजनासने भोजनं करिष्यति । मिफीवेशतस्य मीखानामक एकः शिशुपुत्र १२ आसीत् । अपरं सीवस्य एहवासिनः सर्वे लोका मिफीवेशतस्य दासा चभूवुः । किन्तु मिफीवेशतो यिरूशालमे न्यवसत् यतो भूपते भौज- १३ नासने स निव्यं समआत्, स उभाभ्यां पादाभ्यां खञ्ज आसीत् ।

१० दण्डमोऽध्यायः ।

10

१ हानून प्रति दायूदा प्रेषितानां दूतानाम् चपमानितलं इ अस्मोनीशानाम् आरा-
तीयाणाच्च पराजितलं १५ चन्यारासीयैः समे शौवकस्य इतलं ।

ततः परम् अस्मोनवंशस्य राज्ञि मृते तस्य पुत्रो हानूनो राज्यपदं १ प्राप्य । ततो दायूद् अवदत् हानूनस्य पिता नाहशो मां प्रति याटधर्मं २ सङ्घावम् आचरद् अहमपीदानीं हानूनं प्रति तावशं सङ्घावम् आच-
रिष्यामि । अतो दायूद् तस्य पितरमधि तं सान्त्वयितुं खदासान् प्रेषया-
मास । दायूदस्तेषु दासैव्यमोनवंशीयानां देशमुपस्थितेव्यमोनवंशीयानां ३ मुख्याः खप्रभुं हानूनं जगदुः, दायूदा तव समीपं सान्त्वयितादो
जनाः प्रहिता इति कर्म तव पितुः समानार्थं तेन छतं त्वं किमित्यं

- वृथसे? दायूद् नगरं निरीक्ष्यानुसन्धाय च नाशयितुम् इच्छतीति
४ हेतोः स निजदासान् प्रहितवान् इति किं नहि? ततो हानूने
दायूदा दासान् धृत्वा तेषां उम्भूणामर्जमर्ज्ज्ञौरयित्वा नितम्बर्थ्यन्तं
५ तेषां वस्त्राणि किञ्च्चा च तान् विस्तृष्टवान् । अनन्तरं तै दायूदम् एत-
दार्तीयां ज्ञापितायां तेषाम् अतीव चपाकाश्चाद् राजा तान् साक्षात्
कर्तुं लोकान् प्रहित्वेदम् आदिदेश, यावद् युश्माकं उम्भूणि न वर्जन्ते
तावद् यूथं यिरीहौ तिष्ठत पञ्चात् परावृत्वागच्छत ।
- ६ अनन्तरं वयं दायूदः समुद्दे दृश्याह्वा अभवामेति वीक्ष्यामोन-
वंशीया दृतान् प्रहित्व वैतनम् अङ्गीष्माव वैतरिहोवस्यानां सोवा-
स्थितानाच्चारामीयाणां विंश्टिः सहस्राणि पदातिकान् माखाया राज्ञ
एकस्वस्त्रं लोकान् टोवदेष्टीयान् द्वादशसहस्राणि लोकांश्चानिन्यः ।
- ७ तां वार्तां निश्चय दायूद् योद्यावं बलवन्ति सर्वसैत्यानि च तत्र
८ प्रेषयामास । ततोऽमोनवंशीया विहितागत्य गोपुरप्रवेशस्याने सैन्यानि
रचयाच्चकिरे तद्विभ्रां लोकातो रिहोवाचागता अरामीयाः टोवात्
९ माखातच्चागता लोका अपि क्षेत्रे यूहं रचयाच्चकिरे । इत्यम् अप-
दिशि पञ्चादिशि च द्यो दिश्यो मंडिरुद्धं युद्धं जायत इति द्विर-
योद्याव इस्त्रायेलः सर्वेभ्यः परीक्षितलोकेभ्यो लोकान् वृत्वा स्वयम्
१० अरामीयाणां विरुद्धं यूहं रचयामास । अवशिष्टजोकेषु च निजभातर्थ-
वीश्ये तेन समर्पितेषु सोऽमोनीयानां विरुद्धं यूहं रचयाच्चकार ।
- ११ अपरं योद्यावस्तुं जगाद् अरामीयाच्चेत् मत्तो बलवन्तो भवन्ति
तर्हि त्वं मामुपकरिष्यसि, अमोनीयाच्च चेत् त्वत्तो बलवन्तो भवन्ति
१२ तर्हि त्वं गत्वा तामुपकरिष्यामि । त्वं प्रबलो भव वयं स्त्रोका-
नाम् असदीश्वरस्य नगराणाच्च कृते पुरुषत्वं प्रकाशयिष्यामहे परमे-
१३ अर्दो यत् क्षेत्रं मन्यते तदेव करिष्यति । अनन्तरं योद्यावे तस्य सङ्गि-
लोकेषु चारामीयैः समं योद्धुं प्रगतेषु ते तस्यामेऽप्ये पलायाच्चकिरे ।
- १४ अपरम् अरामीयाः पलायन्त इति द्विता अमोनवंशीया अवीश्यस्याये
उप्ये पलाय्य नगरं प्रविविशुः । ततो योद्यावेऽमोनवंशीयानां समीपात्
परावृत्व यिरुग्गालमम् चागमत् ।
- १५ अनन्तरं वयम् इस्त्रायेलवंशीयैः पराजिता इति वीक्ष्यारामीया
१६ अमित्यन् । अपरं परातन्द्याः पारस्या अरामीया इददेषरेण
दृतान् प्रहित्व विहिष्युताः सन्तो हेलमम् चागच्छन् तस्य इददेष-

इस्य सेनापतिः शोवकस्य तेषाम् अग्रगमी बभूव । अनन्तरं दायूद् १०
तां वार्तां निश्चम्बेष्यायेलः सकलवंशान् संगृह्य यर्दनतटिन्याः पारं
गत्वा हेलम् उपतस्थे । ततो उरामीयोक्तोका दायूदो विरुद्धं व्यूहं रच-
यित्वा तेन साकं युद्धुः । अपरम् अरामीया इखायेलवंशस्य समुखात् १५
यत्वायाद्विक्रिये ततो दायूद् अरामीयाणां सप्तशतानि रथान् चत्वारिंशत्
सहस्राणि हयारोहिण्यच्च नाश्यामास अपरं तेषां सेनापतिः शोव-
कोऽपि तत्वाह्वतः सन् भम्बार । अनन्तरं वयम् इखायेलवंशीयैः परा- १८
जिता इति वीक्ष्य हृददेष्टरस्ताधीनाः सर्वे वृपतय इखायेलवंशैः समं
सन्धिं कृत्वा तेषां वर्णे बभूवः । अतो उरामीया अमोनवंशीयान्
पुनरुपकर्तुं विभयाद्विक्रुः ।

11

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ रब्बाया अवरोधनं २ वत्सेवया समं दायूदो अभिचरणं ३ जरियेण समं दायूदो
अवहरणं ४ जरियस्य बधार्थं देशावस्थं समोषे पव्रेषणं ५ जरियस्य हतत्व-
वार्ताया दायूदं प्रति प्रेषणं ६ योयावं प्रति दायूद् उत्तरं ७ वत्सेवया दायूदा
विवदनं ।

अनन्तरं तस्मिन् बत्सरे गते सति राज्ञां युद्धगमनसमये दायूद् १
योयावं तेन समं निजदासान् सर्वान् इखायेल्लोकांच्च प्रेषयामास
तत्स्तु अमोनवंशीयदेशं नाश्यित्वा रब्बानगरीम् अवरुद्धुः । किन्तु
दायूद् यिरुप्तालमे तस्मै ।

अपरम् एकस्मिन् दिवसे सन्ध्याकाले दायूद् खद्वात उत्त्वाय राज- २
प्रासादस्य एषे विहृतीत्यन्तरे प्रासादप्राप्तात् परमसुन्दरीं योषि-
देकां स्वान्तों वीक्ष्य दायूद् तस्यास्तत्वं ज्ञातुं क्लोकं प्रेषयामास । ततः स ३
जगाद सा इलियामस्य दुष्टिता हित्तीयस्त्रीयस्य जाया वत्सेवा
किं नहि ? तदानीं दायूद् दृतान् प्रहित्य ताम् आनायथत् अपरम् ४
तस्याम् आगतायां दायूद् तथा समं श्रियतवान् तदानीं सा ऋतुस्खा-
तासीत्, अनन्तरं सा निजनिवेशनं परावृत्य जगाम । तदानीं सा ५
नाशी गर्भधारणाद् दृतेन दायूदं वार्तामवदत् अहं गर्भवती जातेति ।

अनन्तरं दायूद् दृतेन योयावम् आज्ञापयामास त्वं हित्तीयम् ६
जरियं मत्समीपं प्रेषयेति । ततो योयावो दायूदः समीपम् जरियं
प्रेषयामास । अपरम् ऊरिये दायूदः समीपम् आगते दायूद् तं ०

८ योयावस्य मङ्गलं लोकानां मङ्गलं युद्धस्य मङ्गलच्च पप्रच्छ । अपरं दायूदू
 ऊरियं जगाद् त्वं खगेहं गत्वा निजपादौ प्रक्षालय । ततो राज-
 निवेशनाद् वहिर्गतस्योरियस्य पञ्चाद् राज्ञो निकटात् कतिपयानि
 ९ भव्यद्वयाणि प्रेषितानि । तथा पूर्वियो राजप्रासादस्य द्वारप्रवेशस्थाने
 सप्रभो दीप्तगणेन सह शिरेण खगेहं न जगाम । अत ऊरिय निजनिवे-
 १० प्रन नागमद् इति वार्तां लोका दायूदं व्यज्ञायवन् । ततो दायूदू ऊरियं
 बभाषे त्वं किं याचात् यागतो नामि ? तर्हि कुतः खगेहं न गच्छसि ?
 ११ ऊरियो दायूदं प्रतिजगाद् परमेश्वरस्य मङ्गुष्ठेस्वायेल्वंशीयैर्यद्वदा-
 वंशीयै लोकेष्व दूष्येषु उष्टुते मम प्रभु योयावोऽपि मम प्रभो दीप्ताच्च
 प्रान्तरे शिविरे वसन्ति, तथा सति भोजनपानार्थं जायया सह
 पूर्यनार्थच्च मया किं खगेहं गमिष्यते ? भवतो भवज्जीवनस्य च श्रपयं
 १२ क्षत्वाहं बदामि, एतादृशं कर्म मया न करिष्यते । ततो दायूदू
 ऊरियं बभाषे त्वम् अद्यापि स्यानेऽस्मिन् तिष्ठ अस्त्वां विस्त्व्यामि ।
 १३ तत ऊरियस्तदिनं परदिनच्च यिरुणालमे तस्या । अपरं दायूदा निम-
 नितः स तस्य साक्षाद् भोजनपाने क्षतवान् तेन च मत्तीकृतोऽपि ।
 सन्ध्याकाले स वहिर्गत्य निजप्रभो दीप्तैः साकं निजश्वायां शृयितवान्
 किन्तु निजगृहं न जगाम ।

१४ अपरं प्रातःकाले दायूदू पञ्चमेकं लिखिलोरियेण योयावस्य समीपं
 १५ प्रेषयामास । तस्मिन् पञ्चे लिखितमेतदासीत् एष ऊरियो युश्माभि-
 स्तुमुलयुद्धस्य सम्मुखे नियुज्यतां ततः परं तस्य पञ्चाद् अपसर्त्यं
 १६ ततः स चाहतो मरिष्यति । अनन्तरं योयावो यदा नगरम् अवे-
 षयत् तदा यत्र स्थाने बलवन्तो लोकाः सन्ति तद् वीक्ष्य तत्रैवोरियं
 १० नियुक्तवान् । अनन्तरं नगरस्या लोका वहिर्भूय योयावेन साकं युद्ध-
 वन्तः, ततो दायूदो दासानां मध्ये कतिपया जना हतास्तेवां मध्ये स
 हितीयोरियोऽप्यहन्त ।

१८ अपरं योयावो दूतेन युद्धस्य वार्तां दायूदं ज्ञायवामास । स तं
 १८ दूतम् इदम् चादिदेश, राज्ञः समीपे युद्धवार्तानिवेदने तथा समा-
 २० पिते राजा कोपं गत्वा, यूयं कुतो योद्धं नगरसन्निधिं गतवन्तः ? प्राची-
 २१ रात् पौरै वंगा निक्षेप्यन्त इति यूयं नाजानीत ? यिरुव्वेश्वतस्य सुतो-
 ऽवीमेलकः केन हतः ? एकदा स्त्रिया प्राचीरात् प्रेषणीखण्डे निक्षिपे
 स तवेषे मसारेति किं सत्यं नहि ? तर्हि यूयं कुतो नगरसन्निधिं

गतवन् इति चेद् वदेत्, तर्हि भवतो दासो यो हितीयोरियः सोऽपि
हत इति त्वया वक्षाव्यं ।

ततः स दूतो गत्वा दायूदं प्राप्य योयावेनादिष्टां वार्तां जगाद् । ११
स दूतो दायूदं व्यज्ञापयत् ते लोकाः प्रबला भूत्वा प्रान्तरेऽस्माकं ११
समीपं वहिरामच्छृं तदानीं वथं द्वारप्रवैश्यस्यानं यावत् तैः साकं
रण्म् अकुर्म् । ततो धनुर्दर्शाः प्राचीराद् भवतो दासान् प्रति १२
भूरान् अक्षिपन् ततो भूपतेः कतियया दासा अहन्त तेषां मध्ये
भवतो दासो हितीय ऊर्ध्योऽप्यहन्त । तदानीं दायूद् तं दूतं १५
जगाद् त्वं योयावायेदं कथय त्वमेतेन नासन्तुष्टो भव यतः खड्ग एकं
यद्वत् ताटग् अन्यमपि विनाशयति, त्वं नगरख्य प्रतिकूलं पुन दृष्टं युद्धा
तद् वशेणुरु, इत्यं तम् आश्वासय ।

अनन्तरम् ऊर्ध्यस्य जाया स्वपतेष्ठर्षियस्य मरणवार्तां निश्चय १६
स्वामिनं शुश्रोत्वा । अपरं शोकदिवसेषु अतीतेषु दायूद् दूतं प्रहित्व तां १०
निजनिवेशनम् आनाययत्, ततः सा तस्य जाया भूत्वा तस्य पुत्रमेकं
प्रसुषुवे किन्तु दायूदा ज्ञतं कर्मदं परमेश्वरस्यातुष्टिकरं बभूव ।

12

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ नाथनेन मेषस्य दृष्टानकथनं दायूदं प्रति भर्त्वन्त १५ दायूदः शिष्यो मरणकथनं
१४ दुलेननो जन्म १६ रव्वानगरस्य वशी रुणं ।

अनन्तरं परमेश्वरो दायूदः समीपं नाथनं प्रेषयामास स चागत्य १
तस्मै कथयामास, एकस्मिन्नगरे धनवानेको दरिद्रस्त्रैको दावास्तां ।
तस्य धनिनेऽतीत बहवो गोमेषवज्जा आसन् । अपरं तस्य दरिद्रस्त्रैकां २
क्षुद्रां मेषवत्सां विनान्यत् किमपि नासीत्, स तां क्रीत्वापालयत् ३
सा च तेन तद्वालकैच्च सह वसती क्रमेणावर्द्धत सा तस्य स्वभव्यदव्यम्
अभुङ्ग तस्य पात्रेऽपिवच्च तस्य वक्त्रःस्थले उर्षेत तस्य कन्येव चासीत् ।
अपरम् एकस्मिन् परिक्ले तस्य धनवतो गृहेऽतिथौ भूते सोऽुतिथये ४
तस्मै पक्षुं निजगोमेषादीनां ब्रजेभ्यः किञ्चिद् यहीतुम् अनिच्छन्
तस्य दरिद्रस्य मेषवत्सां गृहीत्वा तामेव तदतिथये प्रक्षावान् । ततो ५
दायूद् तं धनवन्तं प्रति महाक्रोधेन प्रज्वलन् नाथनं जगाद्, परमे-
श्वरस्यामरतायाः प्रपथं लाला वदाम्यहं तत्त्वम्कारो लोकोऽवश्यं

- ६ घानिष्ठते । तस्या मेषवत्सायाच्चतुर्गुणं तेन परावर्त्य दातव्यं यतः स
दयाम् अकृत्वा ताटशं कर्म चकार ।
- ७ तदा नाथनो दायूदं जगाद त्वमेव स मनुष्यः । इच्छायेलः प्रभुः परमे-
श्वर इति वाचं वक्ति, त्वम् इच्छायेल्वंशस्य राजा भवितुं मयाभिषिक्तः
पूर्णश्च इच्छाद् उज्जृतच्च ; अपरं तव प्रभोः परिजनगणो मया तुभ्यं
दत्तस्तस्य जायागणस्तव वक्तःस्यले समर्पितच्च तथेच्छायेल्वंशो यिन्हदा-
वंशच्च मया तव वशीकृतः । अपरं सर्वमेतत् कार्यं यद्यत्प्रभुः अभविष्ठत्
८ तर्ज्ञहूं तुभ्यं पुनरसुकम् अमुकं वस्त्रप्यदास्य । इदानीं त्वं परमेश्वरस्य
साक्षात् पापं कृत्वा कुतस्तस्याच्चात् तुच्छामकरोः ? त्वं हितीयम् ऊर्ध्वं
खड्डेनावशीर्खस्य जायां निजजायामकरोत्तच्छामोनवंशीयानां खड्डे-
१० नाधातयः । अतः खड्डस्तव निवेशनात् कदापि नापसरिष्ठति यतस्वं
- ११ माम् अवज्ञायोरियस्य जायां निजजायाम् अकार्षीः । परमेश्वर एनां
वाचं वदति, पश्याहूं तव परिवारत् एव तवामङ्गलम् उत्पादयि-
यामि तव साक्षात् तव भार्यागणं गृह्णोत्वा तव सहवासिने दासामि
च ततः स एतस्य सूर्यस्य साक्षात् तव जायाभिः सह शविष्ठते ।
- १२ एतत् त्वया गोपने कृतं किन्तु तत्कार्यं सर्वेषाम् इच्छायेलीयानां सूर्यस्य
१३ च साक्षादेव मया कारिष्ठते । ततो दायूद् नाथनं बभाषे परमेश्वरस्य
विश्वदं मया पापमकारि । ततो नाथनो दायूदम् अवदत्, परमेश्वरस्तव
१४ पापं दूरीकृतवान् एतेन त्वं न मरिष्यसि । किन्तु त्वम् एतेन कर्मणा
परमेश्वरस्य रिपून् अतीवानन्दय इति कारणात् तवौरसोऽयं पुक्षो
मरिष्यति । अनन्तरं नाथनो निजगृहं प्रतस्थे ।
- १५ अनन्तरम् ऊर्ध्वस्य जायाया गर्भजाते दायूदः पुत्रे परमेश्वरेणा-
१६ हते सोऽतीव पीडितो बभूव । ततो दायूद् बालकस्य कृत ईश्वरस्य
समीपे प्रार्थयाच्चक उपोवास च गैर्ह प्रविश्य कृतस्त्रां एजनीं भूमौ निष्पत्ति
१७ तस्यौ च । ततस्तस्य गृहस्य प्राचीनास्तं परिवृत्य भूमित उत्थापयितुं
प्रथेतिरे, किन्तु स नाङ्गीचकार तैः समं भोजनमपि न चकार ।
- १८ अपरं सप्तमे दिवसे बालको ममार, ततो बालकोऽभियतेति वार्तां
दायूदं वक्तुं तस्य दासा विभयाच्चकुः, यतस्ते गदितवन्तः पश्यत बालके
सज्जीवे सति सोऽसाभिर्बज्ज गदितोपि नास्माकं वाक्यान्यगृह्णात् तर्हि
बालकोऽभियतेति वार्तां तं गदितुं कथं शक्नुमः ? तेन सोऽहितं कर्म
१९ करिष्यति । किन्तु दासाः परस्परं प्रति वाचं प्रजपन्तीति दायूद् ददर्श

ततो बालको मृत इति बुद्धा दायूद् दासगणं प्रपञ्च, बालकः किं मृतः? त ऊचुः स मृत इति । तदानीं दायूद् भूमित उत्थाय खाला गाच् १० मार्जनं छाला वस्त्राणि परिवर्त्य परमेश्वरस्यावासं प्रविश्य भजनं चकार, अनन्तरं संगृहम् आगतेन तेन समाज्ञापितास्ते तत्समुखे भव्यद्रव्याणि परिवेष्याच्चक्रिरे ततः स बुभुजे । एतेन तस्य दासास्तं बभाषिरे भवता ११ किमिर्दं क्रियते? बालके जीवति भवान् तस्य छात उपोषितवान् रेदि- तवांस्त, बालके मृते भवान् समत्थाय खाद्यं भुज्ञे । ततः स कथयामास १२ बालके जीवति सति को जानाति परमेश्वरस्येत् मां प्रति प्रसन्नो भवेत् तर्हि बालको जीविष्यतीति विज्ञायाहम् उपावसम् अरोदच्च । इदानीं स १३ मृत एव किमर्धम् उपवत्थामि? तं पुनरानेतुं किं मथा शक्यं? अहं तस्य समीपं यास्थामि किन्तु स मम समीपं पुन नीगमिष्यति ।

अनन्तरं दायूद् निजजायां वतश्चेवां सान्त्वयित्वा तस्याः समीपं १४ गत्वा तथा साकम् अश्रेत ततः सा पुक्षमेकं प्रसूय तस्य नाम सुलेमानं शान्तिदायकं चकार । अपरं परमेश्वरस्तस्मिन् अश्रीयत । अनन्तरं १५ तेन प्रेषितो नाथो भविष्यदादी परमेश्वरस्य प्रेमकारणात् तस्य नाम यिदीदियः परमेश्वरस्य प्रिय इति चकार ।

अनन्तरं योगावोऽम्मोनदेशस्यरव्यायाः प्रतिकूलं युध्यन् राजपुरीं १६ वशीकृत्य दायूदः समीपं दूतान् प्रहित्य ज्ञापयामास, अहं रव्यया समं १७ रणं छाला जलपुरीं वशीकृतवान् । इदानीं मथा नगरे वशीकृते मम १८ नाम यद् विख्यातं न जायते, तदर्थं त्वम् अवशिष्टसैन्यानि संगृह्य नगरस्य समीपे शिविरं स्थापयित्वा तद् वशीकुरु । ततो दायूद् १९ सर्वाणि सैन्यानि संगृह्य रव्यां गत्वा तस्या विरुद्धं रणं कुर्वन् तां वशी- चकार । अपरं रत्नसुवर्णानां किञ्चकैकपरिमाणं तदेशीयराजमुकुटं २० राज्ञो मस्तकाद् अददात् तच्च दायूदो मस्तके उदीयत अपरं स तस्मात् नगराद् बहूनि लोठितद्रव्याणि वहिष्कृत्यानिनाय । अनन्तरं दायूद् २१ तन्मथवर्त्तिनो लोकान् वहिष्कृत्यानोय कर्त्तनीनां लोहमयानां लोष- म्नानां कुठाराणाच्च कर्मसु व्ययुक्त, इष्टकपाकस्यानेषु च गमनांगमने कारयामास । सोऽम्मोनवंशस्य सकलनगराणि प्रति ताढशं चकार । अनन्तरं दायूद् तस्य सर्वे सोकाच्च विरुद्धशालमं परावृत्य जग्मुः ।

१३ चयोदशोऽध्यायः ।

13

१ अम्बोनस्य निजभगिन्यां तामरायाम् अनुरक्तिः ६ क्लं कला स्य शिदितत्वदर्शनं भगिन्या बलाकरणं १५ अनन्तरं तां चतोर्थिला दूरोकरणं १६ अवश्वालोमस्य कथनं २३ अवश्वालोमस्य मेषलोभच्छेदनकथनं २८ अम्बोनस्य हननं २० दायूदः समीपे वार्ताकथनं २० अवश्वालोमस्य पत्तायनं ।

१ दायूदः पुत्रस्यावश्वालोमस्य तामरानामिका परमसुन्दरी सहेदरै-
 २ कासीत् तां प्रति दायूदः पुत्रो उम्मोनः कामासक्ता आसीत् । निजभगि-
 न्यास्तामरायाः क्षते व्याकुलत्वात् सोऽस्त्वयो बभूव यतः सानूदासीत्
 ३ तथाप्यम्भोनस्तां प्रति किञ्चित् कर्तुं दुष्करं बुधे । अनन्तरं दायूदो
 भातुः शिमियस्य पुत्रो योनादवनामकोऽम्भोनस्यैको बन्धुरासीत् स
 ४ योनादवोऽतीव चतुरः । सोऽम्भोनं पप्रच्छ त्वं राजपुत्रोऽपि सन् दिनं
 दिनम् एतादृशः क्षणः कुतो भवसि तन्मां किं न ज्ञापयिष्यसे? ततो
 अम्भोनस्तं बभाषे निजभातुरवश्वालोमस्य भगिनीं तामरां प्रति कामा-
 ५ तुरोऽहमासे । ततो योनादवस्त्रम् उवाच त्वं निजखडायां शयित्वा
 पीडितत्वं क्लं कुरु, ततस्त्वं पितरि त्वां वीक्षितुम् आगते त्वं तस्मै
 कथामिमां कथय, विनयेऽहं मम भगिनी तामरा मम समीपस् आगत्य
 मद्यां खाद्यं ददातु वीक्ष्याहं यत् तस्याः करात् तद् भुजे तदर्थं सा मम
 साक्षादेव तत् खाद्यं पचतु ।

६ अनन्तरम् अम्भोनः पीडितत्वस्य क्लं कला शयितवान् ततो राज्ञि तं
 वीक्षितुम् आगतेऽम्भोनो राजानम् उक्तवान् अहं विनये मम भगिनी
 तामरागत्य मम साक्षात् द्वौ पिण्डकौ पचतु ततोऽहं तस्य इत्याद्
 ० भोक्ष्ये । तदा दायूद् तामरायाः समीपे गर्भागारं लोकं प्रहित्य तां
 जगाद्, विनयेऽहं निजभातुरम्भोनस्य गृहं गत्वा तस्मै किञ्चित् पथं
 ८ पक्षा देव्वि । अतस्तामरा निजभातुरम्भोनस्य गृहं जगाम तदानीं सो-
 इशेत् । सा तु सिक्तानि गोधूमचूर्णानि गृहीत्वा तस्य साक्षात् मर्दयित्वा
 ९ पिण्डकान् प्रपाच, पात्रमेकं गृहीत्वा तस्य सम्मुखे तान् तत्र निदधे च किन्तु
 स भोक्तुं नैच्छत् । अनन्तरम् अम्भोन उक्तवान् मम समीपात् पुरुषाः
 १० सर्वे वहिर्यान्तु ततः सर्वे पुरुषास्तस्ताद् वहिर्जग्मुः । तदानीम् अम्भोन-
 स्तामराम् उक्तवान् त्वं भक्ष्यदद्यम् एतत् शयनागारम् आनय ततोऽहं
 तव इत्याद् भोक्ष्ये । ततस्तामरा निजशतान् तान् पिण्डकान् गृहीत्वा
 ११ निजभातुरम्भोनस्य समीपं शयनागारं जगाम । अयरं तया तं भेज-

यितुं तस्य समीपं तेष्वानीतेष्वस्मोनस्तां इत्वा जगाद् हे मम भगिनि एहि मया समं श्रेष्ठ । ततः सा प्रत्यवदत् हे मम भात नैहि नहि मां ११ बलात् मा कुरु यत इत्यावेष्वं प्रस्य मध्य एतादृष्टं कर्त्तव्यं नहि, त्वमेतद् दुष्कर्म मा कार्यः । अहं निजलज्जां कुच निधासे? त्वमपीच्छा- १२ देल्वं प्रै दुष्टलोकानां मध्ये गणयिष्यसे । विनयेऽहं त्वं राजानं सम्भाषस्त स तुभ्यं मां दातुम् अनिच्छुको न भविष्यति । किन्तु स तस्या १४ वाचं नागृह्णात् किञ्च तस्या बलवान् सन् बलात्कारेण तया साकं शिष्ये ।

अनन्तरम् अस्मोनस्ताम् भृशम् कृतीयितवान् पुरा तां प्रति १५ तस्य यः काम आसीत् ततोऽप्यधिका षट्णा बभूव तस्माद् अस्मोनस्ताम् उक्तवान् त्वम् उत्थाय वाहि । सा तं जगाद् त्वया पूर्वं मम यद् १६ अपराङ्गं ततोऽधिकं मां वहिष्कुर्वता त्वयापराधते । किन्तु स तस्या १७ वचनम् अगृहीत्वा खपरिचारकं तरुणम् आह्वय गदितवान् एवा मम समीपाद् वहिष्क्रियतां द्वारे चार्गलं दीयतां । तस्याः कन्याया १८ गात्रे नानावर्णीयं वसनमासीत् यतोऽनुष्ठा राजकुमार्येत्तादृशानि वसनानि पर्यदधत । अनन्तरं तस्य दासस्तां वहिष्क्रिय द्वारेऽर्गलं ददौ । तदानीं तामरा निजप्रिरसि भस्त ददौ खगांत्वस्यं नानावर्णवसनं १९ किञ्चा प्रिरसि हस्तं दत्त्वा रुदती वत्राज च । ततस्याः सहृददौऽव- २० प्राणोमस्तां पप्रच्छ तव भाताम्नोनः किं त्वाम् उपागमत्? हे मम भगिनि मौनी भव स तव भाता त्वम् एतत् मनसि न निधत्व । तत-स्तामरा निजसहृदरस्यावशालोमस्य मेहे ऽनाथा सती तस्यौ ।

अनन्तरं नृपो दायूद् एतानि सर्वाणि श्रुत्वा भृशं चुक्रोध । अपरम् २१ अवशालोमो निजभावरम् अस्मोनं भद्रम् अभद्रं वा किमपि नाभा- २२ घत, यतो निजसहृदरसाया तामराया बलात्करणाद् अवशालोमस्तम् कृतीयितवान् ।

सम्पूर्णवत्सरदयात् परम् इफ्रियमसीमास्ये बाल्हात्सोरे ऽवशा- २३ लोमस्य मेषलोमच्छेदनं बभूव ततोऽवशालोमः सकलान् राजपुत्रान् निमन्त्रयामास । अवशालोमो राज्ञः समीपमागत्य निवेदितवान् २४ पश्यतु भवतो दासस्य मेषलोमच्छेदनं भविष्यति, अतो राजा भवतो भृत्याच्च भवतो दासेन समस् आगच्छन्तु । ततो नृपोऽवशालोमं बभाषे २५ हे मम पुत्र तप्तहि, सर्वेषाम् अस्माकं गमनात् तवाधिकव्ययो भविष्यति । तथापि स बङ्गप्रार्थयाच्चके किन्तु राजा गन्तुमनिच्छन् ।

- १६ तमाशिर्षं बभाषे । अनन्तरम् अवशालोम उक्तवान् यद्यपि तथा न
भवेत् तहिं सम भावरम् अम्बोनं सदा सह गत्वा आज्ञापयतु । ततो
१७ राजा तं जगाद् स कुतख्या समं यास्यति ? किन्त्ववशालोमेन बज्जे
प्रार्थिते व्यपोऽम्बोनं सकलराजपुत्रांच तेन साकं गन्तुं विसर्ज ।
- १८ अपरम् अवशालोमो निजदासान् इत्याज्ञापयामास यूयं निरीक्ष-
भम् अम्बोनस्य चित्ते ब्राह्मणेन प्रफुल्ष्यते यूयम् अम्बोनं मारयतेति
मयादिष्टै दुष्याभिः स हन्तां भीति नं क्रियतां यतोऽवृत्तेव तद्
- १९ अज्ञापये तस्माद् युश्याभि भूयवर्जितै वीरै भूयितव्यं । अनन्तरम्
अवशालोमस्य दासा अवशालोमस्याज्ञानुसारेणाम्बोनं प्रति तदकुर्वन्
ततो राजपुत्राः सर्वे उत्थाय संखं खचरम् आरुद्धं पलायाच्चक्रिरे ।
- २० अपरं तेषां मार्गेणागमनकाले राजकुमाराः सर्वे वशालोमेन हतासे-
धाम् एकोप्यवशिष्टो नास्तीति किंवदन्ति र्दायूदः समीप उपागच्छत् ।
- २१ ततो व्यप उत्थाय निजवसनानि छित्त्वा भूमौ प्राप्त तस्य सर्वे दासाच्च
- २२ छिन्नवसनाः सन्तख्यस्य समीपेऽतिष्ठन् । तदानीं दायूदो भातुः शिमि-
यस्य पुच्छो योनादवी जगाद्, राजकुमाराः सर्वे हता इति मत्यभु-
र्नानुमन्यतां, केवलम् अम्बोनो जप्ते यतोऽवशालोमस्य सहौदराया-
स्तामराया अम्बोनेन बलात्परण्डिवसमारभ्यावशालोम एतत् निर-
- २३ चिनोत् । अतः सर्वे राजपुत्रा मृता इति चिन्तयन् भम प्रभू राजा
२४ न शोचतु केवलम् अम्बोनो हतः । अनन्तरम् अवशालोमः पलायाच्चके ।
ततः परम् एकस्तरणः प्रहृसी निजनेत्रे उच्चील्य खपञ्चात् पर्वतपार्श्च-
- २५ वर्तमा बहवो लोका आगच्छन्तीति ददर्श । ततो योनादवी राजानम्
उक्तवान् अमी राजपुत्रा आगच्छन्ति पश्य भवतो दासेन यद् उक्तं
- २६ वदेवाजायत । इति तेन गदित एव राजपुत्रा उपस्थाय प्रेक्षैरुदुः
राजापि तस्य सकलदासाच्च मृशं रुदुः ।
- २७ अनन्तरम् अवशालोमः पलाय गिशूरीयन्तपस्यामीह्वदसुतस्य तलम्-
यस्य समीपं जगाम, अपरं दायूद् निजपुत्रमधि बज्जदिनार्नि शुश्रोच ।
- २८ किन्त्ववशालोमः पलाय गिशूरं प्राप्य तत्र स्थाने चीन् वत्सरान् प्रोवास ।
- २९ अनन्तरं दायूद् राजा मृतम् अम्बोनं प्रति शान्तो भूत्वावशालोमस्य
समीपं गन्तुं ववाच्छ ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

14

१ तिकोयोधयोऽवितो योयावेनानयनं ४ अवशालोमस् आनायितुं तस्या योषितो
दृष्टान्तकथनं २१ योयावेनावशालोमस्य विरुद्धशालस आनयनं ५५ अवशालोमस्य
संस्कृत्यस्य चकथनं २८ त्रिभ्यो वत्सरेभ्यः परं दायूदो व्यपस्थ समोपम्
अवशालोमस्य गमनं ।

अनन्तरम् अवशालोम् प्रति व्यपते मनं व्याकृष्टमिति सिरूहयावाः १
सुतेन योयावेन ब्रुधे । ततः स योयावस्तिकोयं द्रूतं प्रहित्य तत्स्थानात् २
ज्ञानवतीं स्त्रियमेकाम् आनाय ताम् अवदत्, विनयेऽहं त्वं क्षेत्रे
श्रीकान्विता भूत्वा श्रीकस्तुचकं वेशं परिधेहि गावे तैलं न मर्दय किञ्च
मतस्य छते बङ्गकालं श्रीकाकारिणी काचित् योषिदिव भव । अपरं ३
व्यपतेः समीपं गत्वा तस्मै कथामेतादपर्णी कथय, ततस्तद् वक्तव्यं वचो
योयावस्थाम् आदिदेश ।

अनन्तरं सा तिकोयीया योषित् व्यपतिं सम्भाषे । सा न्युजीभूय ४
भूमौ पतित्वा प्रणम्य निवेदयामास, हे भूपते मामुपकरोतु । भूपतिः
एष्वान् तव किम् अभूत्? ततः सा बभाषे, अहमेका विधवा मम पति
मृतः । अपरं भवतो दास्या द्वौ सुतावास्तां छेचे तयोः परस्यरं युज्जे जाते ५
निवारकस्याभावाद् एको जनोऽन्यजनम् आहृत्य मारितवान् । इदानीं
सर्वे परिजना भवतो दास्या विरुद्धम् उत्थाय वदन्ति स भावधातक-
स्वया प्रदीयतां वयं तेन इतस्य भातुः प्राणानां परिवर्त्तेन तस्य प्राणान् ६
ग्रहीयाम उत्तराधिकारिणमपि विनाशयिष्यामहे । अनेन प्रकारेण देशे
मम स्वामिनो नाम किमपि वा शेषं यत्र तिष्ठेत् तदर्थं ते ममावशिष्टम्
अङ्गारं निर्वापयितुं चेष्टन्ते । तदानीं राजा तां योषितं जगाद् ७
त्वं निजनिवेशं याहि त्वामध्यहमाङ्गापयिष्यामि । अनन्तरं सा ८
तिकोयीया योषिद् राजानं व्याजहार हे मम प्रभो राजन् सोऽप-
राधी मम मत्प्रियवंशस्य च भवतु किन्तु राजा भवतः सिंहासनस्थ ९
निरपराधी भवतु । ततो राजा जगाद् यः कस्त्रित्वां किञ्चिद् वदति १०
तं मम समीपम् आनय, स त्वां पुन न स्पृच्यति । अनन्तरं सा बभाषे ११
निवेदयाम्यहं महाराजेन सं प्रभुं परमेश्वरं सूत्वा पुन मानवं हन्तुं
श्रीणितपातप्रतिहन्ता वार्यतां नोचेत् मम पुक्षा विनाशयिष्यते ।
राजा जगाद् परमेश्वरस्यामरतायाः श्रपथं कृत्वा वदामि तव पुत्रस्य
केशं एकोपि मत्तिकायां न पतिष्यति । सा योषिद् अवदद् विनयेऽहं १२

भवतो दासीं मम प्रभो राज्ञः समीपे वाक्यम् एकं वदितुम् अनुजा-
१ नातु; ततो वृपतिरवदत् कथय । अनन्तरं सा योग्यित् जगाद्
ईश्वरस्य लोकानधि भवान् कुत एतादृशं विचारयति? एतादृश्या
चाज्ञायाः कथनाद् देशवहिष्कृतस्याक्षोयलोकस्य पुनरनानयनेन वृपतिः
४ ख्यं दोषीव भवति । असामि र्मत्त्वमेव भूमौ पतितानि यानि
तोयानि पुनः सच्चेतुं केनापि न शक्यते तत्तुल्यैरसामि र्भवितव्यं तथा
चेश्वरेणापि ममतां प्रकाश्य दूरोक्तो नरो यद् दूरे न तिष्ठेत् तदर्थम्
५ उपाया निष्वीयन्त इति किं सत्यं नहि? अहम् एतद् वचनं मम
प्रभो राज्ञः समीपे निवेदयितुम् चागमं यतो लोकैर्मम साक्षस उत्पा-
दिते भवतो दास्या गदितम्, अहं वृपतेः समीपे मदीयवाचं निवेदयि-
ष्यामि तेन भवितुं शक्तोति राजा निजदास्याः प्रार्थितं साधयिष्यति ।
६ मम पुण्येण सह मामीश्वरस्याधिकृतदेशाद् उच्छेत्तुं चेष्टकस्य मनुजस्य
१० करात् निजदासीम् उद्घारयितुं वृपतिष्ठेद् अङ्गीकुर्यात्, तर्हि
मम प्रभो राज्ञो वाक्यम् अवश्यं सान्त्वनादायकं भविष्यतीति भवतो
दास्या बुद्धं यतो भजाभद्रविवेचनामधि मम प्रभु वृपति ईश्वरीयदूत-
तुल्यो भवति, अतो भवतः प्रभुः परमेश्वरो भवतः सहायो भवतु ।
१८ अनन्तरं राजा तां योग्यितं जगाद्, विनयेऽहं त्वां यत् प्रच्यामि
तत् मह्यं मापहुख । ततः सा व्याजहार, मम प्रभु वृपतिः कथ-
१९ यतु । वृपतिरवदत् कार्येऽस्मिन् त्वया समं किं योग्यवस्था मन्त्रणा
नास्ति? ततः सा व्याहृत्, हे मम प्रभो राजन्, भवतः प्राणानां
शपथेन वदामि, मम प्रभु भूपति वर्त् कथयति ततो दक्षिणं वामं वा
परावर्त्तितुं केनापि न शक्यते । भवतो दासो योग्याव एव माम् आदिश्य
२० सर्वा एताः कथा भवतो दासीमशिक्षयत् । तद्विषयं रूपान्तरीकर्तुं
भवतो दासो योग्याव एतत्कर्म छतवान् । एथिवीस्मेषु सर्वकर्मसु
मम प्रभुरीश्वरस्य दूत इव ज्ञानवान् चास्ते ।

२१ अनन्तरं राजा योग्याव जगाद् त्वया कार्यमिदं साधितम् अतस्वं
२२ गत्वा तं युवानम् अवश्यालोमं पुनरनय । ततो योग्यावो न्युञ्जीभूय
भूमौ पतित्वा प्रणम्य राजानं धन्यं वदन् व्याजहार हे मम प्रभो राजन्
भवताहम् अनुगृहीत इत्यद्य भवता खदासस्य निवेदनयह्याद् भवतो
२३ दासेन मया बुद्धं । अनन्तरं योग्याव उत्थाय गिशूरं गत्वावश्यालोमं
२४ विरुद्धालमम् आनिनाय । अनन्तरं राजा व्याहृत्, स परावृत्य

निजनिवेशनं यातु मम वदनं तेन न ब्रह्मयं । ततोऽवशालोमो निज-
निवेशनं परावर्य जगाम राज्ञा मुखं न ददर्श ।

इच्छायेल्वंशभैर्घ्ये सोऽवशालोम इव रूपेण स्नात्यः कोपि नासीत् १५
तस्यापादमस्तकं निर्दोषम् आसीत् । स संवत्सरान्ते केशभारात् खश्चिरो- १६
ज्मुण्डयत् ततः शिरोमुण्डनकाले कचेषु तुलितेषु राजकीयपरिमाणा-
नुसारेण ते ग्रेकलशतदयपरिमिता अभवन् । तस्यावशालोमस्य चयः १०
पुत्रात्मामरानामिका परमसुन्दरो दुहितैका चासन् ।

अनन्तरम् अवशालोमः सम्मूर्यवत्सरदयं यिरूपालमे वसन् राज्ञो २८
वदनं न दृष्टवान् । अनन्तरं स राज्ञः समीपं प्रेषयितुं योयावं दूते- २९
नाजुङ्गवे, किन्तु स तस्य समीपम् आगन्तुं नैच्छत् द्वितीयवारं दूते
प्रहितेऽपि स चागन्तुं नैच्छत् । अतः स निजदासान् व्याहरत्, पश्यत ३०
मम स्थानस्य समीपे योयावस्य द्वेत्रम् एकमात्रे तत्र स्थाने तस्य ये
यवा आसते यूयं गत्वा तत्र वक्ष्नि दत्त । ततोऽवशालोमस्य दासाः द्वेत्रे
वक्ष्नि ज्वालयामासुः । अनन्तरं योयाव उत्थायावशालोमस्य गृहे ३१
तत्समीपम् आगत्य तं प्रपञ्च तव दासै मम द्वेत्रे कुतो वक्ष्नि चर्चालितः?
ततोऽवशालोमो योयावं जगाद् पश्याहं तव समीपं दूतं प्रहित्य ३२
त्वाम् अवदं मम समीपम् शह्वि, गिशूरात् मया कुत आगतं? अद्यापि
तत्र स्थाने चेदहम् अस्थासुं तर्हि मम द्वेत्रम् अभविष्यत् । इदानीं
राज्ञो वदनं मया दृश्यतां वदि वा ममापराधो विद्यते तर्हि स मां
हन्तु वाचम् एतां राज्ञः समीपे निवेदयितुम् अहं त्वां प्रेषयिष्यामि ।
अनन्तरं योयावेन राज्ञः समीपं गत्वा तदाक्षे निवेदिते राजावशा- ३३
लोमस् आगन्तुम् आज्ञापयामास ततः स राज्ञः समीपं गत्वा वृपते:
समुखे भूमौ प्रतिला प्रणाम भूपतिच्छावशालोमं चुचुम्बे ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

15

१ अवशालोमस्येत्येकानां मनोहरणं उत्तद्वलेन चित्रोणे तस्य गमनं १० तस्य
राजद्रोहः १३ दायुदस्य पलायनं १५ इत्यस्य दायुदो न त्यजनं २४ सादोका-
बोयाद्यरयोः प्रत्यावर्तनं ३० दायुदो रोदनं ३१ अहोयोफलम् अधि कथनं ३२
द्वश्यस्य प्रत्यावर्तनं ।

ततः परम् अवशालोम आत्मक्ते रथं हयान् अग्ने गामिनः पश्चाभृत्- १
लोकांस्य न्युङ्ग । अपरम् अवशालोमः प्रद्युष उत्थाय नगरद्वारस्य पथ- १

- पार्श्वे तिष्ठति, अपरं यः कच्चिद् विवादस्य विचारार्थं राज्ञः समीपं
जिगमिषव्यवशालोमस्तमाह्य त्वं कस्मान्नगराद् आगतोसीति एच्छति ।
ततो भवतो दासोऽहम् इस्तायेलोऽमुकवंशाद् आगच्छम् इति तेन
६ प्रतिगदितेऽवशालोमस्तं बदति पश्य तत्र विवादस्य कथा भद्रा
४ यथार्थाच्च किन्तु तत्र वाचं ओतुं राज्ञा नियुक्तः कोऽपि नात्ति । अव-
शालोमोऽपरमपि आहृति, यद्यहं देशे विचारयित्वा पदे न्ययोद्यो तर्हि
यस्य कस्यच्चिद् विवादो निवेदनं वास्ति तस्मिन् मम समीपम् आगते
१ उहं तस्मधि न्यायं विचारम् अकरिष्यं । अपरं तं नमस्कर्तुं कस्मिंच्चित्
६ तस्य समीपम् आगते स कर्तुं प्रसार्य तमालिङ्गं चुम्बते । इस्तायेलो यः
कच्चिद् विचारनिष्पत्त्यर्थं राज्ञः समीपं जिगमिषति तं प्रत्यवशालोम् इत्यं
करोति । अनेन प्रकारेणावशालोम् इस्तायेलोकानां मनांसि जहार ।
- ७ अपरं चत्वारिंशद् वत्सरेषु यतीतेष्ववशालोमो राजानं आहृत्
परमेश्वरमुद्दिश्य मयैकं ब्रतं प्रत्यआवि तत् साधयितुं हित्रोणं मां गन्तुम्
८ अनुजानातु । अरामदेशस्ये गिशूरे भवतो दासस्य प्रवासकाले मया
ब्रतेनैतत् प्रतिश्रुतं यदि परमेश्वरो मां यिरुशालमं पुनरानयेत् तर्हीहं
९ परमेश्वरं सेविष्ये । ततो राजा जगाद् कुशलेन गच्छ । तस्मात् स
उत्थाय हित्रोणं प्रतस्थे ।
- १० सर्वेषाम् इस्तायेलवंशीयानां समीपेऽवशालोमेन चरान् प्रहित्य
वार्त्तैषा ज्ञापयाच्चके तूरीध्वनिं शुल्कैव युधाभिरवशालोमो हित्रोणे
११ राजाभवदिति वक्ताव्यं । अपरं यिरुशालमाद् द्वे शते निमन्त्रिता लोका
अवशालोमेन सहागच्छन् ते किमपि नावगत्य मनःसारत्येन जग्मुः ।
- १२ अनन्तरम् अवशालोमो बलिदानसमये दायूदो मन्त्रिणं गीलनीयम्
अहीयोफलं दूतेन तदीवनगराद् गीलत आनिनाय तेन महाराज-
डोहे जातेऽवशालोमस्य पच्छीथलोकाः क्रमशोऽवर्जन्त ।
- १३ अनन्तरम् एको जनो दायूदः समीपम् आगत्य वार्तामिसाम् अव-
१४ दत्, इस्तायेक्षोकानाम् अन्तःकरणान्यवशालोमस्य पक्षे भवत्ति । ततो
दायूद् यिरुशालमस्यान् निजनिकटवर्त्तिनो भृत्यान् जगाद् वयमुत्थाय
पलायामहे नोचेद् अवशालोमस्य कराद् अस्माकं रक्षा न भविष्यति,
१५ शीघ्रं गच्छत नोचेत् स तृण्म् अस्मान् प्राप्य वियन्नान् करिष्यति खड्गधा-
पश्यत्स्माकं प्रभो भूपतेरभिलघितं कर्म कर्तुं भवतो दासा उद्यताः ।

चनन्तरं राजा तत्पत्त्वात् तस्य सकलपरिजनाच्च पद्मः प्रवत्रजः । गृह- १९
रक्षार्थं इशोपपत्न्यो राज्ञाहीयन्त । अनन्तरं राजा सर्वलोकाच्च पद्मः २०
प्रजन्तो वह्निर्गत्य वैतहमिर्हके तस्युः । तस्य सर्वभूताः किरेधीयाः २१
पिलेधीयाच्च सर्वे लोका अपि च गातीया लोका अर्यादृ गतवनग-
दादृ दायूदा समस्तागताः घटप्रतानि लोका राज्ञः सम्मुखेऽत्रजन् ।

अनन्तरं राजा गातीयम् इत्यर्थं जगाद् अस्मामिः सह त्वमपि कुते २२
यासि? त्वं परावृत्य गत्वा राज्ञा समं तिष्ठ यतस्वं विदेशी खदेश-
चुतस्त्र लोकः । ह्यो मात्रम् आगतोऽुसि, अद्यास्मामिः सह किं २०
मया भास्मयिष्यसे? अहं यतस्यानं गन्तुं शक्नोमि तत्स्यानं गमि-
यामि त्वं परावृत्य द्वाहि निजभातृनपि गृहीत्वा गच्छ, अनुग्रहः
सत्यता च तव सहवर्त्तिनौ भवतां । तत इत्यो राजानं प्रत्यवदत्, २१
परमेश्वरस्यामरताया निजप्रभो राज्ञः प्राणानाद्य ग्रपयं कृत्वा वदाम्यहं
जीवने मरणे वा मम प्रभू राजा यत्र स्थाने स्थास्यति भवते दासोऽुपि
तत्रैव स्थास्यति । अनन्तरं दायूदृ इत्यर्थं जगाद्, त्वम् अग्रसरो भव । २२
ततो गातीय इत्यस्तस्य सर्वे लोकाच्च तस्य सङ्ग्रहिनः सर्वे बालका-
चायसरा बभूवुः । सर्वलोकानाम् अग्रगमनकाले देशीयाः सर्वे प्रोच्चै २३
रुरुदुः । अपरं प्रान्तरगामिनं मार्यं प्राप्तुं वृपतिः किं देशस्त्रोतस्त्रयाः
पारं जगाम तस्य सकललोकाच्च पारं जग्मुः ।

सादोकस्तेन सह सर्वे लेवीयलोकाच्चेश्वरीयनियममञ्जूषां वहन्त- २४
स्तत्रासन् अपरं नगरादृ आगच्छतां सकललोकानां पारगमनं यावद्
ईश्वरस्य मञ्जूषा तैरवारोप्यत ततोऽवीयाथर आरुरोह । अनन्तरं २५
राजा सादोकं जगाद् त्वम् ईश्वरस्य मञ्जूषां नगरं परावृत्य नय,
यदि परमेश्वरो माम् अनुगृहीयात् तर्हि स मां पुनरानीय तां निज-
निवासस्त्र दर्शयिष्यति । किन्तु त्वयि मम तुष्टिनीस्तीति यदि स वदेत् २६
तर्हि पश्याह्म उपस्थित आसे स यत् त्वेमं मन्यते तदेव मां प्रति
करोतु । अनन्तरं राजा सादोकं याजकं जगाद् पश्य त्वं कुशलेन नगरं २७
प्रति परावृत्य द्वाहि तव पुच्छेऽहीमासोऽवीयाथरस्य पुक्षी योनाथनच्च
युवयोरिमौ द्वौ पुचावपि युवाभ्यां सार्वं गच्छतां । पश्य युवयोः सभी- २८
पादृ यावत् निच्छिता वार्ता नागच्छति तावदहं प्रान्तरस्य निर्जनस्यानेषु
विलम्बिष्ये । ततः सादोकावीयाथरावीश्वरस्य मञ्जूषां परावर्च्य यिरु- २९
ग्राजमं नीत्वा तत्र स्थाने तस्युः ।

- २० अनन्तरं दायूद् जिंवक्षाणां मार्गेणारुदोहि, ऊर्ध्वगमनसमये सो-
इक्कन्दद् आच्छद्वमल्लकोऽनुष्टुपदस्त्र सन् अवजत् तस्य सङ्गिनो लोका
अपि सर्वे खं खं शिर आच्छाद्योर्ध्वगमनसमये रादन्तोऽवजन्।
- २१ अपरम् अवशालोमस्य सङ्गिनां राजद्रोहिणां मध्येऽहीथोफलोऽपि
विद्यत इति वार्त्तायां दायूदा श्रुतायां स जगाद हे परमेश्वर विनयेऽहं
त्वम् अहीथोफलस्य मन्त्रणां मूढोकुरु।
- २२ यत्र स्थाने सोकैरीश्वरः प्राणम्भत तत् पर्वतश्चक्षुं दायूद् यदेपा-
तिष्ठत् तदाकीर्यो छ्वशयश्चिन्नवस्त्रो धूलीभृतमस्तकस्त्र सन् द्युयूदं
- २३ साक्षात्कर्त्तुम् आजगाम। ततो दायूद् तं बभाषे यदि त्वं मया समं गच्छसि
- २४ तर्हि मम भारद्व भविष्यसि। किन्तु त्वं नगरं परादत्य गत्वा हे राजन्
अहं भवतो दासो भविष्यामि पूर्वं यथा तव पितु दास आसं तथा
भवतो दासो भविष्यामीति वाक्यम् अवशालोमं यदि वदेत्तर्हि मम छते
- २५ अहीथोफलस्य मन्त्रणां यर्थां कर्त्तुं प्रत्यसि। तत्र स्थाने सादोकावीया-
यरौ याजकौ किं त्वया समं न स्यास्यतः? तस्मात् त्वं राजगृहे यां
काञ्चित् वार्त्तां श्रोष्यसि तां सादोकावीयायरौ याजकौ वदिष्यसि।
- २६ अपरं पश्य तत्र स्थाने ताभ्यां सह सदोकस्य पुक्तोऽहीमासोऽवीयाथ-
रस्य पुक्तो योनाथनस्त्र तयोरेतौ पुक्तावासते युग्माभि र्या काञ्चिद्
- २७ वार्त्ता आविष्यते सा ताभ्यां मम समीपं प्रेषयिष्यते। ततोऽवशालोमस्य
यिरुशालमप्रवेशकाले दायूदो बन्धु र्हृपर्योऽपि नगरम् आगच्छत्।

१६ षोडशोऽध्यायः।

16

१ उपहारेण मिथ्यापवादेन च सीवस्य निजप्रभाः सम्पत्तिप्राप्तिः ५ दायूदः शिमि-
यिना शपनं ६ दायूदः सहिष्युत्वं १५ अवशालोमेन समं छ्वशयस्य कथाकथनं २०
अहीथोफलस्य मन्त्रणा।

१ अनन्तरं पर्वतश्चक्षुं दायूदातिक्रान्ते मिकोवीश्वतस्य दासः सीवः
सञ्जितगद्भदयोपरि द्वे शते पूर्पान् शतं शुक्लाचापलानि शतम्
उडुम्बरपिष्टकान् एकां कुतूं त्राक्षारसस्त्रादोष्य तेन समं मिलित-
२ वान्। अनन्तरं राजा सीवम् अवदत्, एतानि किमर्थे? ततः सीवः
कथयामास, गद्भौ राजपरिजनानां वहनार्थम् अपरं फलानि
यूनां भोजनार्थं त्राक्षारसस्त्रं निर्जनस्थाने क्लान्तलोकानां पानार्थं भवि-
३ ष्यन्ति। अनन्तरं द्वपति र्जगाद तव प्रभोः पुक्तः कुच? सीवो राजानम्

अवदत् स यिरुप्तालमेऽवातिष्ठत् यत् इच्छायेल्वंशो उद्य मम पैठकं
राज्यं सहं परावर्च दास्यतीति स बुध्यते । ततो राजा सीवम् च वदत्,
मिषीवोऽशतस्य सर्वसं तत्र भवतु । सीवोऽवदत् हे मम प्रभो राजन्,
प्रणम्य निवेदयामि भवान् माम् अनुगृह्णातु ।

अनन्तरं दायूदि बहूरीमं प्राप्ते शौलवंशसम्बवो गेरा: पुच्छः ८
शिमिविनामा कस्ति पुरुषो वह्निर्भूयागच्छन् आगच्छन् श्रीपे । स ९
दायूदं प्रति दायूदाजस्य समस्तदासांच्च प्रति तस्य दक्षिणे वामे च
ब्रजदो लोकान् वीरांच्च प्रति पाषाणान् निचिक्षेप । शिमियः श्रपमान १०
इदं व्याजहार, हे श्रीगितपातिन् हे नारकिन् त्वं दूरीभव दूरीभव ।
त्वं यस्य विनिमयेन राजत्वम् चकार्बीक्षस्य शौलवंशस्य सकलश्रीगित-
पातस्य फलं परमेश्वरस्तुभ्यम् च वददात्, स च परमेश्वरस्तव पुत्रस्यावशा-
लोभस्य इस्ते राज्यं समार्पयत्, श्रीगितपातिलात् त्वं विपन्नोऽभवः ।

ततः सिरुयायाः पुत्रोऽवीश्यो राजानं जगाद्, अयं मृतः आ कुतो १०
मम प्रभुं राजानं श्रयते? विनयेऽहं तस्य शिरस्केदनार्थं पादं गन्तुं
माम् अनुजानीहि । राजा जगाद् हे सिरुयायाः पुत्रो युवाभ्यां ११
समं मम कः सम्बन्धः? स मां श्रपतां यतो दायूदं श्रपतेति स
परमेश्वरेण ग्रोक्तः, अतस्यं कुत एतादृशं कर्म करोयोति तं प्रस्तुं केन
श्रक्यते? अयं दायूद् अवीश्यं निजसकलदासांच्च जगाद् पश्यत मम १२
श्रीराम्भिर्गतः पुत्रो मम प्राणान् गवेषयति तर्हि विन्यामिनीयो
लोकोऽयं किं न करिष्यति? यूद्यं तं व्यजत स श्रपतां यतः परमेश्वर-
स्तमाच्चापयत् । भवितुं श्रक्तोति ममाश्रुपातम् आलोक्य परमेश्वरो १३
उद्य तद्वत्शापस्य विनिमयेन मम मङ्गलं करिष्यति । अनन्तरं दायूद् १४
तस्य लोकांस्य वर्त्मनाव्रजन् । स शिमियिरपि तदभिमुखस्येन पर्वतपार्श्वेन
ब्रजितवान् अपरं ब्रजन् ब्रजन् अशपत पाषाणान् निरक्षिपत् धूलो-
भित्तान् आच्छादयच । अनन्तरं राजा तस्य सङ्गिनो मनुजाच्च आन्ता १५
भूत्वा तत् स्थानं प्राप्य तत्र विशश्वमः ।

अनन्तरम् अवश्वालोमस्तेन सार्द्धम् अहीयोपाले इच्छायेल्वंशीय- १६
लोकांस्य सर्वे यिरुप्तालमं प्रविविशुः । अनन्तरं दायूदो बन्धुरकीयो १७
झश्योऽवश्वालोमस्य समीपम् आजगाम । स झश्योऽवश्वालोमं जगाद्,
राजा चिरं जीवतु चिरं जीवतु । ततोऽवश्वालोमो झश्यं जगाद् तत्र १९
मित्रं प्रति तत्र किमीयं प्रीतिः? त्वं स्वमित्रेण समं कुतो न गतोऽसि?

१८ ह्लश्योऽवश्वालोमं जगाद् वद्वहि परमेश्वर एते जोका इस्तायेजः सर्वे
१९ वंशाच्च यं शृणते तस्यैवाहं भवामि तेनैव समं तिष्ठामि च । अपरम्
अहं तदन्यं कं परिचरिष्यामि ? तस्य पुलं किं नहि ? याद्वग्नं तत्
तात् पर्यचरं ताद्वग् भवत्तमपि परिचरिष्यामि ।

२० अगन्तरम् अवश्वालोमोऽहीयोफलं एषवान् इदानीम् असामिः किं
२१ कर्त्तव्यं ? तदधि युशामि मन्त्रणा प्राच्यतां । ततोऽहीयोफलोऽवश्वालोमं
जगाद्, तव ततो गृह्वरच्चार्थं या उपपली र्विहाय गतवान् त्वं ता
उपगच्छ तस्मात् सर्वैरिस्तायेक्षोक्तेष्टत् श्रुत्वा त्वं खतातेन दृग्णितोऽभव
२२ इति भात्यते तव सङ्गिनां सर्वेषाच्च वलं वर्द्धिष्यते । अनन्तरं प्रासा-
दष्टे लोकैरवश्वालोमस्य दृते दृष्टे संस्थापितेऽवश्वालोमः सर्वेषाम्
२३ इस्तायेक्षोक्तानां साद्वात् निजपितुरुपपत्नीरूपजगाम । तत्कालेऽही-
योफलेन या मन्त्रणा प्राच्यत सा ईश्वरीयवचनमिवागच्छत, दायूदा यथा
तथावश्वालोमेनाप्यहीयोफलस्य सर्वा मन्त्रणा ताद्वगगच्छत ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

17

१ अहीयोफलस्य गन्तव्यादा विश्वदं ह्लश्यस्य मन्त्रणा १५ मन्त्रणामधि दायूदे वार्ता-
कथनं २३ अहीयोफलस्य स्थानाद्वयनं १४ दायूदः पारगवनम् अवश्वालोमेना-
मासायस्य सेनापतिकरणं २७ मन्त्रनियमनगरे दायूदो भद्रप्राप्तिः ।

२ अनन्तरम् अहीयोफलोऽवश्वालोमम् अपरमपि जगाद् इदानीं
दादश्वस्त्रस्वाग्नि जोकान् छत्राहमद्य निशायामुत्याय दायूदः पञ्चाद्
३ धाविष्यामि । ततो मया आन्तो दुर्बलस्वं प्राप्तः स आसयिष्यते तस्य
सङ्गिनः सर्वे जोकाच्च पलाययिष्यन्ते तेनाहं केवलं राजानम् आहनि-
४ ष्यामि । इत्यमहं सकललोकान् तव समीपम् आनेयामि यतस्वं यं
गवेषयसि तस्यानयनं सर्वेषामानयनस्य समानं तेन सर्वे जोकाः
५ शान्ता भविष्यन्ति । सा तु मन्त्रणावश्वालोमस्येस्तायेजः सकलप्राप्तीना-
६ नाश्च तुष्टिकारिष्यो बभूव । तथाप्यवश्वालोमो बभाषे, इदानीम् अर्कीयो
७ ह्लश्योऽप्याद्वयतां स किं वदिष्यति तद् अस्तामि: अूयतां । ततो ह्लश्ये-
८ ऽवश्वालोमस्य समीपमागतेऽवश्वालोमस्तुं पप्रच्छ, अहीयोफल एतादशीं
९ मन्त्रणाम् अददात् इदानीं तस्य मन्त्रणानुसारेणास्तामि: कर्त्तव्यं नवेति
१० त्वं वद । ततो ह्लश्योऽवश्वालोमं गदितवान् अहीयोफलेमादिष्टैषा

मन्त्रणा न भद्रा । ह्लश्योऽपरमपि जगाद त्वं निजपितरं तस्य लोकांच्च १४
जानासि ते वीराः क्षेत्रे हृतवत्सा भृष्टकीव निष्ठुरमनसच्च तव पिता
च महान् थोङ्गा स लोकैः सार्द्धं रात्रौ न विलम्बिष्यते । पश्येदानीमेव १५
स कस्मिंच्चिद् गर्वे रहस्याने वा छन्नस्तिष्ठति । प्रथमे यदि तव लो-
कानां कस्मिंच्चिद् हन्त्येत तर्हि केनचित् तन्निश्चायावशालोमस्य पञ्चादामि-
लोकानां निष्ठननं जातमिति गदिते सिंहवदभयहृदयो यो वीरः १०
सोऽपि नितान्तं गतितबजो भविष्यति, यतस्त्वं पिता वीरस्तस्य
सङ्गिनो मनुजाच्च वीर्यवन्त इति सर्वं इच्छायेल्वंशा जानन्ति । अतो ११
ममैषा मन्त्रणा, दानमारभ्य वैर्णवां यावत् सर्वं इच्छायेल्लोकाः सामु-
द्रसिकतावद् बज्जसंख्या भूत्वा तव समीपे मिलन्तु ततः परं त्वं स्वयं
रणं गच्छ । ततो यत्र कुचापि स्याने स विद्यते वयं तच्चैव तम् आक्रम्य १२
भूमौ शिशिरपतनवत् तस्य विरुद्धं सम्पत्यामस्तेन स तत्सहाय-
लोकानाम् एकोऽपि नावशेष्यते । यदि वा स किमपि नगरस्म् आत्मयेत, १३
तर्हि सर्वैरिच्छायेल्लोकैस्तस्य नगरस्य समीपे रज्जव आनेष्यन्ते तच्चा-
सामिराक्षय सरिति नित्येष्यते यावखण्डम् एकमपि तत्र नावशे-
ष्यते । अनन्तरस्म् अवशालोम इच्छायेलः सर्वे लोकाच्चावदन्, अहीयो- १४
फलस्य मन्त्रणात् अकोयह्लशयस्य मन्त्रणा सूक्तमा, यतः परमेष्वरोऽवशा-
लोमं प्रत्यमङ्गलं घटयितुम् अहीयोफलस्योत्तमां मन्त्रणां निरर्थकां कर्तुं
निच्छितवान् ।

अनन्तरं ह्लशयः सादोकावीथायस्तौ याजकाववदत्, अहीयोफलो- १५
ऽवशालोमायेच्छायेलः प्राचीनगणाय च मन्त्रणामिमां ददौ किन्तव्हं
मन्त्रणामेतां दत्तवान् । अतो युवां तूर्णं दूतं प्रहित्य दायूदं वदतं, १६
त्वमय प्रान्तरस्येषु निर्जनस्यानेषु यामिन्यां न विलम्बस, तूर्णं पारं याहि,
तो चेद् राज्ञा तस्य सङ्गिनां निवहेन च ग्रसिष्यते । तदानीं योनाथ- १०
नाहीमासावैनदोग्मेष्वे स्थितवन्तौ तत एकया बालिकया गत्वा वार्त्तां
ज्ञापितौ तौ वार्त्तागदनार्थं राज्ञो दायूदः समीपं गन्तुम् उद्यतौ, यतस्तौ
केनापि यद्य हृष्येयाथां तदर्थं ताभ्यां नगरं न प्रवेशितव्यं । तथापि बालक १८
एकस्तौ वीक्ष्यावशालोमं वार्त्तां जगाद, किन्तु तौ तूर्णं ब्रजित्वा बज्जरी-
मनिवासिनः कस्यचित् मनुष्यस्य निवेशनं प्राप्तुत्स्य प्राङ्गणे कूप एक
आसीत् तौ तु तत्कूपमध्यमवरुद्धहतुः । अनन्तरं एविष्णी कूपस्य १९
मुखम् आवरणेनाच्छाय तस्योपरि मर्दितश्चस्यानि विस्तारयामास तेन

- १० केनापि किमपि ज्ञातुं नाश्रक्षत । अनन्तरम् अवशालोमस्य दासास्तस्या
योषितः समीपे निवेशनमध्यम् आगत्य प्रपञ्चुः, अहीमासयोनाथनौ
कुच ? सा नारी तानवदत् तौ जलस्तोतःपारं गतौ । अनन्तरं ते मृग-
- ११ यित्वा तथोहदेशं न प्राप्य यिरुप्तालम् प्रत्यादत्य गताः । अपरं राज-
दासेषु गतेषु तौ कूपमध्यादुत्ताय गत्वा दायूदं राजानं वार्त्तामिमां
जगदुः, अहीयोफलो भवता विरुद्धम् एतां मन्त्रणां दत्तवान् अतो
- १२ युथम् उत्तिष्ठत श्रीब्रं नदीपारं गच्छत । ततो दायूदं तस्य सङ्किनो
लोकास्तोत्याय यद्वननद्याः पारं गताः प्रभाते यद्वननद्याः पारम्
आगतस्तेवाम् एकोऽपि जनो नावशिष्यत ।
- १३ अपरं निजमन्त्रणा नाशृद्धतेति दृष्टाहोयोफलो निजगर्दमं सञ्ज-
यित्वा प्रस्ताय निजनगरस्य खगेहं जगाम, अपरं गृहस्य सर्वखमधि
समाज्ञाय स्यम् उद्भवनेन एत्वा पैठकमश्वाने निदधे ।
- १४ अनन्तरं दायूदि महनयिमम् आगते सर्वैरिस्तायेष्वाकैः समम् अव-
- १५ श्वालोमो यद्वनसरितः पारं जगाम । अयरम् अवशालोमो योयावस्य पदे
चमासायं प्रधानसेनापतिं चक्रे सोऽमासायो यित्रनाम्न इच्छायेलीयलोकस्य
पुच्च आसीत् स यित्रो योयावस्य मातुः सिरुघाया भगिनीं नाहशस्य
- १६ दुहितरम् अवीग्यित्वाम् उपगतवान् । अनन्तरम् अवशालोम इच्छा-
येलवंशात्त गिलियदेशे शिविरं स्थापयामासुः ।
- १७ अपरं दायूदि महनयिमम् उपस्थिते लोकाः प्रान्तरे बुभुक्षिताः
पिपासिताः आन्तास्त्र विद्यन्त इति चिन्तयित्वाम्भोनवंशीयदेशस्थरव्वा-
नगरनिवासी नाहशस्य पुच्चः श्रोवि र्लोदिवारनिवास्यमीयेष्वास्य पुच्चे
- १८ माखीरो रोगिलीमनिवासी गिलियदीयो वर्षिष्ठयस्त्रेम आगत्य दायू-
दस्तस्य सङ्किनां लोकानास्त्र छते श्रथ्याः पाकपाचाणि मृत्पाचाणि तेषां
- १९ भेजनार्थं गोधूमयवानि चूर्णानि भट्टानि च शस्यानि शिम्बीर्मस्त्रान्
भयकलायान् मधूनि नवनीतानि मेषान् गोः शुक्क्लीरांचामिन्युः ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः । 18

१ दायूदः सैन्यानां प्रेषणं ६ इसायेललोकानां पराजयते ८ अवशालोमस्य इततत्वं १८
अवशालोमस्य सम्भस्य कथनं १८ दायूदे इवशालोमस्य मरणवार्तादानं दायूदे
विज्ञपत्नं ।

२ अनन्तरं दायूदं निजसङ्किनो लोकान् गणयित्वा तेषामुपरि सहस्त्र-

पतीम् शतपतोऽच न्ययुङ्ग । अपरं दायूदृ योयावस्य इस्ते लोकानां १
द्वितीयांश्चमेकं योयावस्य भातुः स्त्रियायाः पुच्चस्यावीश्चयस्य इस्ते द्विती-
यांश्चमेकं गातीयेत्तद्यस्य इस्ते च द्वितीयांश्चमेकं समर्प्य प्रेषयामास । २
अपरं राजा लोकान् अवदत् अहमपि युद्धाभिः समं वह्निर्यास्यामि ।
मनुजा अवदन् त्वं वह्नि मां गच्छ यतो यदि वयं प्रायेमहि तर्हि तै ३
र्णाभः प्राप्त इति न गणयिष्यते, अस्त्राकम् अर्द्धलोकानां मत्युरपि तै
र्णाभमध्ये न गणयिष्यते किन्तु त्वमस्माकं दशसहस्राणीव तै गण्यसे, अतो ४
इस्त्राकम् उपकारार्थं तब नगरे स्थितिः अयसी । ततो राजा जगाद् ५
युद्धाभिर्यत् त्वेमं बुद्धते तदेवाहं करिष्यामि । अतो नस्तपति द्वारपार्श्वे
तस्यां लोकाच्च सर्वे शतं शतं सहस्रं सहस्रच्च सहस्रभूय वह्नि निर्जम्बुः ।
तदानीं राजा योयावम् अवीश्चयम् इत्ययस्म जगाद् यूधं ममानुरोधेन ६
तं तरणम् अवश्चालोमं प्रति कोमलं व्यवहरत । अवश्चालोममधि सर्वान्
सेनापतीन् प्रति राज्ञः स अदेशः सव्वरेव मनुजैरशूयत ।

अनन्तरम् इस्त्रायेल्वंशस्य प्रतिकूलं लोकेषु वह्निर्भूय समरस्यां ७
गतेष्विफूथिभारण्ये समरो बभूव । तत्र स्थान इस्त्रायेष्वोका दायूदो ८
दासानां सम्मुखे पराजिग्यरे तस्मिन् दिने च महानिहनने जाते तेषां
विंशतिसहस्राणि लोका जन्मिरे । यतस्तत्त्वप्रदेशे युद्धेन व्याप्ते तस्मिन् ९
दिने खड्डै र्ये लोका विनष्टास्तेऽपि बङ्गतरा वनदृक्षै व्यनम्भन् ।

अपरम् अवश्चालोमो दायूदो दासैः प्राप्तः । अवश्चालोमः खचरमेकम् १०
आरुष्वान् तत एकस्य महत् एलातरोः शाखाधस्तस्य खचरस्य
गमनसमयेऽवश्चालोमस्य मत्तकं तस्य तरोः शाखासु बबन्धे ततस्याध-
धःस्यखचरस्य प्रस्थानात् स आकाशप्रथिष्ठो र्मध्य उल्लम्बितस्यां ।
अनन्तरम् एको मनुजस्तं निरीक्ष्य योयावं जगाद् अवश्चालोमम् एक- ११
स्मिन् एलातव्यं उल्लम्बितं दृष्टवानहं । योयावस्तु वार्तावादिनं जगाद् १२
तं दृष्टैव त्वं कुतस्तु तत्र भूमौ निपातयन् न इतवान्? तथात्मेऽहं
तुभ्यं दशशेकलपरिमाणं रूप्यं कटिबन्धनमेकज्ञादास्य । अनन्तरं स १३
पुरुषो योयावं प्रतिजगाद् यद्यहं सहस्रशेकलमानानि रूप्याणि
खकरे ऽतुलयिष्यं तथापि तस्य राजपुच्चस्य प्रतिकूलं हस्तं न प्राप्ता-
रयिष्यं, यतोऽस्त्राकं कर्णगोचरे व्यपतिस्वाम् अवीश्चयम् इत्ययेदम्
आज्ञापयत् भलूते युद्धाभिरवश्चालोममधि सावधानै र्मवितव्यं । यद्यहं १४
तद् अकरिष्यं तर्हि निजप्राणान् अनाशयिष्यं यतो राजतः किञ्चन कर्म-

- १४ क्वन्नं न तिष्ठति अपरं त्वमपि मम प्रतिकूलोऽभिविष्यः । ततो योयावे
जगाद् तव समुखे मथा न विलम्बितव्यं ततः स हस्ते शस्यत्रयं गृहीत्वा
१५ निद्रिष्यावशालोमस्य हृदयं विद्धवान् । किन्त्वेषावत्त्रस्य मध्येवशालोमे
जीवति तिष्ठति योयावस्थास्त्रवाहका दशतरुणा अवशालोमं वेष्टयन्त
१६ च्याहृत्य मारयामासुः । अनन्तरं योयावेन तूर्यां वादितायां लोका
इस्तायेलवंशस्य पश्चाद्गमनात् प्रत्यावर्णतिरे यतस्ते योयावेन नियताः ।
१० अपरं तेऽवशालोमं गृहीत्वा काननस्ये दृहति खाते निद्रिष्य तदुपरि
महान्तं पाषाणादाग्निं चक्रुः किन्त्वस्तायेलोयमनुजाः सर्वे स्तुं स्तं वासस्थानं
पलायाद्विरे ।
- १८ अवशालोमो जीवत्काले निजार्थं राज्ञ उपत्यकायां स्तम्भमेकम्
अस्थापयत् यतः स जगाद् मम नाम रक्षितुं मम पुत्रो नास्ति, तत्-
कारणात् तस्य नामानुसारेण तस्य स्तम्भस्यावशालोमस्तम्भ इति नाम
बभूव तस्य तन्मामाद्यापि विद्यते ।
- १९ अपरं सादोकस्य पुत्रोऽहीमासो जगाद्, परमेश्वरः कोन प्रकारेण
वृपते रिपून् दण्डवान् एतस्य शुभवार्त्तां राजानं वेदधितुं मां
२० धावितुम् अनुजानीहि । ततो योयावस्तम्भवदत् अद्य त्वं शुभवार्त्तावादी
न भविष्यसि, अन्यस्मिन् दिवसे शुभवार्त्तां वदिष्यसि किन्त्वद्य त्वया
२१ वार्त्तां न गदितव्या यतो राजपुत्रो ममार । अनन्तरं योयावः कूशिम्
उक्तवान् त्वया यद् दृष्टं तद् गत्वा राजानं ज्ञापयतां । ततः कूशिम्
२२ योयावं प्रणम्य दधाव । अनन्तरं सादोकस्य पुत्रो अहीमासः पुनर्बाहरं
योयावं जगाद्, यद्भवेत् कूशेः पश्चाद् धावितुं मामप्यनुजानीहि । ततो
योयावः कथयामास, हे वत्स तव वक्षाव्या काचित् वार्त्ता न विद्यते त्वं
२३ कुतो धाविष्यसि ? स उक्तवान् यद्भवेत् मां धावितुं अनुजानोऽहीति तेन
प्रतिगदिते स उक्तवान् धाव । ततो ऽहीमासः समभूमे र्मार्गेण
२४ धावन् कूशेरये जगाम । तदानीं दायूदू दधो द्वारयोर्मध्यवर्त्तिनि स्थान
उपाविश्य एतस्मिन् समये रक्षो गोपुरस्य पट्टे प्राचोरोपरि गमना-
गमने कुर्वन् चक्षुरुच्छील्य जनशक एकाकी धावन् आयातीति ददर्श ।
२५ ततः स रक्षक उच्चैःस्वरेण राजानं तत् ज्ञापयामास, ततो राजा
जगाद् स यदि एकक आयाति तर्हि शुभवार्त्तां वदिष्यति । इत्यवसर
२६ आगच्छति तस्मिन् निकटवर्त्तिनि भूते रक्षी द्वितीयं जनं धावन्तं दद्वा
दैवारिकम् उच्चैःस्वरेण ज्ञापयामास पश्यापर कस्तित् मनुज एकको

धावन् चागच्छति । ततो राजा जगद्, सोऽपि शुभवार्त्तमानयति । अनन्तरं रक्ती व्याहरत्, अग्रगामिनः पुरुषस्य धावनं सादोकपुत्रस्या- १० हीमासस्य धावनं बुझते । राजा कथितवान् स सज्जनो मङ्गलवार्तां गदितुम् चागच्छति । तदानीम् अहीमासो राजानम् उच्चैर्याहरत् १५ भवतो मङ्गलं भवतु, अपरं स भूमौ न्युञ्जीभूय पतन् राजानं व्यज्ञापयत् तव प्रभुः परमेश्वरो धन्यो भवतु यतो मम प्रभो नृपतेः प्रातिकूल्येन ये नराः सहस्रान् प्रसारितवन्तस्ते तेन दमिताः । अनन्तरं राजा २० प्रप्रच्छ तरुणोऽवशालोमः किं कूशली विद्यते? ततोऽहीमास उक्तवान् योथवो यदा महाराजस्य दासं मास्य व्यसर्जत् तदा महान् कलहो जात इति दृष्टवानहं किन्तु किं जातं तत्र ज्ञातवान् । अनन्तरं राजा २५ समादिश्तत्वं पार्श्वं गत्वा स्थानेऽस्मिन् तिष्ठ ततः स पार्श्वं गत्वातिष्ठत् । ततः कूशिरागत्व व्यज्ञापयत्, हे मम प्रभो राजन् मङ्गलवार्ता, ३० परमेश्वरोद्य भवतः प्रतिकूलं समुत्थितान् सकलान् दण्डितवान् । राजा ३५ कूशिं प्रप्रच्छ तरुणोऽवशालोमः किं कूशली विद्यते? ततः कूशिरवद् त् मम प्रभो नृपतेः सर्वे रिपवो यावन्तो नरास्य भवतोऽमङ्गलार्थं भवतः प्रातिकूल्येनोच्चिष्ठन्ति ते सर्वे तस्य तरुणस्य सदृशा भवन्तु ।

ततो नरपतिरतीव याकुलो भवन् गोपुरोपरि स्थितं द्वौमं गत्वा ४० रुरोद, अपरम् इतस्तो गच्छन् गच्छन् व्याहरत् हा हा मम पुत्रं अवशालोम, हा हा मम खकीयपुत्रं अवशालोम, यदि तव विनिमये- नाहम् अमरिष्यं । हा हा अवशालोम, हा हा मम पुत्रं मम पुत्रं ।

19

१९ ऊनविश्वोऽध्यायः ।

१ दायूदः शोकस्य योथवेन निवारणं ह राजानं पन्नरानेतुं इसायेलीयलोकानां यतनं ११ यिहदावेशस्य सनः प्रवर्त्तयितुं याजकानां प्रेषणं १६ शिमिये दीपचक्षमन् २४ सिकीवोश्तस्य कथनं २१ वर्षायश्यस्य विसर्जनं तस्य पुत्रस्य किम्बुमस्य समसीपे आपनं ४१ राजानम् अधि यिहदीयानाम् इसायेलीयानास्य विवदनं ।

अनन्तरं पश्य, अवशालोमस्य कृते राजा दोदिति शोचति चेति १ वार्ता योथवेन शुश्रुते । राजा निजपुत्रमधि अथत इति लोकैस्तस्मिन् २ दिवसे श्रुते तस्य दिवसस्य जयः सर्वलोकानां शोकदो बभूव । अपरं ३ रणस्यात् पलायमाना लोका याटक् लज्जमानाच्चौरवद् ब्रजन्ति ताटक् लोकास्तस्मिन् दिवसे नगरप्रवेशकाले चौरवद् वत्रजुः । राजा ४

- निजवदनम् चाच्छाद्य हा हा मम पुत्र अवश्वलोम, हा हा मम पुत्र
 ५ अवश्वलोम, हा हा मम पुत्र इत्युच्चैःखरेण व्याहृत् । अनन्तरं योवावो
 निवेशनमध्ये राज्ञः सभीपं गत्वा जगाद त्वं निजरिपुषु प्रीयसे निजा-
 त्मीयलोकान् कृतीयसे च तस्मात् तव प्राणात्त्वं पुत्राणां कन्यानाच्च
 प्राणात्त्वं जायानां प्राणात्त्वं प्रपलीनां प्रणाच्चाद्य यैररक्ष्यन्त तव ते
 १० दासा अद्य त्वया लज्जायुक्ता बभूवः, यतस्वं सैन्यपतीन् दासांच्च दण्डाय
 न मन्यस इत्यद्य प्रकाशितवान् यतोऽद्य यद्यवश्वलोमेऽजीविष्यत् वर्यं
 १० सर्वे चामरिष्याम तर्हि त्वम् अतोच्च इति मयाद्य बुद्धं । त्वमिदानीम्
 उत्तिष्ठ वहि गत्वा निजदासान् मधुरवचोभिरातप । परमेश्वरस्य
 नामाहं श्रपयन्त छाला वदामि यदि त्वं वहि न गच्छेत्त्वहि रजन्यामस्यां
 त्वया साकं जन एकोपि न स्यास्यति, अपरं तव बाल्यावस्थामारभ्य
 यावदेतत्कालं यावन्त्यशुभानि त्वाम् आक्रामन् तेभ्यः सकलेभ्योपि तवे-
 ८ दम् अमङ्गलम् गुरुतरं भविष्यति । ततो नरपतावुत्याय गोपुर उप-
 विष्टे सकललोकै वर्त्तयम् अआवि, पश्यत राजा गोपुर उपविष्ट
 आसे तेन सर्वे लोका राज्ञः समुखम् आजग्मुः किन्त्वं स्वायेलोकाः
 सर्वे सं सं वासस्थानं पश्याच्चकिरे ।
- ९ अनन्तरम् इखायेदः सकलवंशानां लोकाः विचारयन्ते जगदुःरिपूणां
 इत्तेभ्येऽस्माकम् उद्भारयिता पिलेष्टीयानां करेभ्यचास्माकं भोचयि-
 तासौ यो राजा स इदानीम् अवश्वलोमस्य भयाद् देशात् पलायित-
 १० वान् । अपरम् असाभी राज्याभिषिक्तो योऽवश्वलोमः स रणेऽहन्तः
 तमाद् यूं राजानं परावर्त्यनेतुं कुतो मौनिनो भवत ?
- ११ अपरं दायूद् नरपति दीजकयोः सादोकावीयाथरयोः समक्षं द्रुतं
 प्रहित्वावदत्, युवां यिद्वदावंशस्य प्राचीनान् वाचमिसां वदतं सर्वे-
 स्तेखायेलवंशस्य निवेदनं राज्ञः साक्षाद् गृह उपातिष्ठत्, अतो यूद्धं
 १२ राजानं निजगृहं परावर्त्यनेतुं कुतोऽन्यलोका भवत्य? यूद्धं मम
 भातरो ममास्त्विमांसरूपा अतो राजानं परावर्त्यनेतुं यूद्धं कुतोऽन्य-
 १३ लोका भविष्यत्य? युवाम् अमासायच्चेदं वदतं त्वं किं ममास्त्विमांसरूपो
 गासि? यदि त्वं निव्यं मम साक्षाद् योयावस्य विनिमयेन प्रधान-
 सेनापति न भवसि तर्हीश्वरो मह्यम् अमुकं दर्खं ततोऽधिकाच्च ददातु ।
- १४ अनन्तरम् एकजनस्येव यिद्वदावंशस्य समस्तलोकानां छदयेषु तेनानतेषु
 ते लोकं प्रहित्य राजानम् अवदन् भवान् भवतो दासाच्च सर्वे पुनरा-

गच्छन्तु । ततो राज्ञि पराहृत्य यर्देनस्य सन्निधिम् आगते यिङ्गदीयलोका १५
राजानं साक्षात् कर्तुं तं यर्देनस्य पारं नेतुञ्च गिलगत्तम् आगच्छन् ।

अपरं विन्यामीनवंशीयो बज्जटीमनिवासी गेराः पुत्रः शिमियस्तुयै १६
दायूदं नरपतिं साक्षात् कर्तुं यिङ्गदीयलोकैः सार्वम् आजगाम ।
अपरं विन्यामीनवंशस्य सहस्रं लोकाः तेन सार्वमासन् शौल- १७
वंशस्य दासः सीवस्तेन समं तस्य पञ्चदशपुत्रा विंशतिर्दासा अपि
राजानं साक्षात् कर्तुं यर्देनस्य पारं गताः । अपरं वृपतेः परिजनान् १८
पारं कर्तुं तेनाज्ञापितं कर्म कर्तुञ्च नौ गर्मनागमनेऽकरोत् ।
अनन्तरं राजनि यर्देनस्य तीरमागते गेराः पुत्रः शिमिय नैरपतेः
समुखे न्युजीभूय पतन् राजानमवदत् सम प्रभु र्ममापराधं द्वमतां, १९
यस्मिन् दिने सम प्रभु दिर्घशालमाद् वहिरागच्छत् तस्मिन् दिने
भवते दासोऽहं वं विश्वाचारम् अकर्वं तं भवान् स्वरण्णाद् दूरी-
क्षय मनसि न दधातु । भवते दासोऽहं पापमकर्वं तत् जानामि, २०
तत्कारणात् सम प्रभुं नरपतिं साक्षात् कर्तुम् अद्याहं युध्फवंशी-
यानां सर्वेषाम् अये समागमं । ततः सिरुयायाः पुत्रोऽवीश्यः प्रत्य- २१
वदत् योऽसौ शिमियः परमेश्वरस्याभिविक्तम् अभिशत्वान् स तत्-
कारणात् किं न हन्तयः? ततो दायूद् जगाद् हे सिरुयायाः पुत्रौ २२
युवयोः समं सम कः सम्बन्धः? युवाभ्याम् अद्य कुतो मां प्रति विषक्षता
क्रियते? इत्थायेष्वंशीयः कोपि जनः किमद्य हन्तयः? अद्याहम्
कृत्तस्येष्वायेतो नैपतिरभवं तत्त्वं न जानामि? अनन्तरं नरपतिः २३
शिमियिं बभाषे त्वं न धानिष्यसे । ततो भूपतिः एषपर्यं छात्रा तदवोचत् ।
अपरं शौलस्य पौत्रो भिषीवोश्वतो राजानं साक्षात् कर्तुम् आज- २४
गाम । स वृपते निर्गमनदिनमारभ्य कुशलेन प्रत्यागमनदिवसं यावत्
पादसेवनं प्रश्नशां चौरच्च न चकार वस्त्राणि च धौतानि न चकार ।
राजानं साक्षात् कर्तुं यिङ्गशालमनिवासिलोकेवागतेषु राजा तं २५
जगाद् हे भिषीवोश्वत त्वं कुतो मया समं न गतवान्? स प्रत्यवदत् २६
ह सम प्रभो नरपते सम दासो मां वस्त्राणांके भवते दासोऽहं खड्डो-
उस्मि ततो हैतोरहं गर्दभं सज्जयित्वा तमारुह्य नरपतेः समीपं यास्या-
मीति सम वाङ्कासीत् । किन्तु स सम प्रभो नैरपतेः साक्षात् माम् २०
अपावदत् किन्तु सम प्रभु नैरपतिरीश्वरीयदूतस्य सद्गृहोऽस्मि भवता
यत् द्वीमं बुध्यते तदेव क्रियतां । सम प्रभो नैरपतेः साक्षात् सम ज्ञात्वः २८

पिण्डवंशो वधार्ह आसीत्, तथापि भवतो भोजनासमे भोक्तुभिः
समम् उपवेष्टु मह्यं स्थानं भवान् दत्तवान्, अतो वृपतये पुनरावैदनं
२५ कर्तुं मम कोऽधिकारः? ततो वृपतिस्तु बभाषे त्वं पुन र्मह्यं निज-
वाक्यानि निवेदयसि कुतः? त्वं सीवचोभौ तां भूमिं विभज्य गृह्णीत-
३० नित्याह्मवोचं! अनन्तरं भिपीवेश्चतो राजानम् उक्तवान् तेन सर्वमेव
गृह्यतां यत इदानीं मम प्रभु नरपतिः कुशलेन खण्डहं प्रत्यावृत्या-
गतवान् ।

३१ अपरं गिलियदीयो वर्षिष्ठयो दोग्लोमाद् आगम्य यर्दनस्य पारं
३२ यावद् राजानम् अनुवजितुं तेन समं यर्दनस्य पारं जगाम । स वर्षि-
ष्ठयो ऽशीतिवत्सरबयखोऽतीव दृढ़ आसीत् राजा च यावत् मह-
नधिमेऽपिष्ठत् तावत् तेनैवापुष्यत यस्मात् सोऽतीव धनवान् आसीत् ।
३३ अनन्तरं नरपतिर्वर्षिष्ठयं व्याहृत् त्वं मया समं पारं गच्छ त्वरमहं
३४ यिरूपालमे मम सन्निधौ सम्पोद्यामि । ततो वर्षिष्ठयो नरपतिं आज-
हार, ममापरं कथायुशास्ते यदहं नरपतिना समं यिरूपालमं
३५ यास्यामि? अद्याह्मशीतिवत्सरबयखोऽभवं भज्राभद्रयो विशेषं
बोद्धुं किं मया शक्यते? यद्भूमि यच्च पिवामि तव दासोऽहं किं तयो-
रास्तादं बोद्धुं शक्नोमि? गाधकगाधिकानां स्तरं किं आतुं शक्नोमि?
३६ भवतो दासोऽहं कुतो मम प्रभो नरपते भार इव भविष्यामि? भवतो
दासो यर्दनस्य पारं गत्वा नरपतिना समं स्तोकं चर्त्वं यास्यति, किन्तु
३७ नरपतिः कुतस्तस्यैताद्वक् पुरखरिष्यति? विनयेऽहं भवतो दासं
प्रत्यावृत्य गन्तुम् अनुजानातु । अहं निजनगरे मम पित्रोः शसशान-
समीये मुमूर्षे । किन्तु भवान् खदासं किम्हमं प्रति दृष्टिं करोतु स
मम प्रभुना नरपतिना समं पारं गच्छतु भवता च यद् भद्रं बुध्यते तं
३८ प्रति तदेव क्रियतां । ततो मरपतिः प्रत्युवाच, किम्हमः पारं गत्वा मया
समं यास्यति त्वया यद् भद्रं बुध्यते मया तदेव तं प्रति कारिष्यते मत्तः
३९ प्रामुं लं यद् अभिलघसि त्वत्कृते तदेव मया कारिष्यते । अनन्तरं
सर्वे मनुजा यर्दनसहितः पारं गताः । अपरं वृपतिः पारं प्राप्य वर्षि-
ष्ठयं चुम्बितवान् स च तस्मै आश्रिष्य दत्त्वा निजस्थानं प्रत्यावृत्य जगाम ।
४० अपरं नरपतिः पारं गत्वा गिलग्लम् इयाय, तेन समं किम्हमेऽपि
वत्राज । अपरं यिह्वदावंशीयाः सर्वे मनुजा इस्यायेच्चवंशानाम् अर्द-
मनुजाच्च नरपतिम् अनुवर्त्य नीतवन्तः ।

अनन्तरम् इच्छायेल्वंशानां सर्वे लोका भूपतिसुपिणिगमिषवो भूत्वा ४१
राजानं व्याहृत्वा, अस्माकं भातरो विहृदावंशीया भनुजा भवन्तमप-
हृत्वा भवन्तं भवतः परिजनांच यदेनसरितः पारं कुत चानेषुः? तदानों
दायूदः सर्वे लोकास्तेन समम् च्यासन् । ततो विहृदावंशीयलोका ४२
इच्छायेल्वंशीयस्तोकान् प्रवदन् राजास्ताकं निकटकुटुम्बः, यूधम् एवत्-
कार्याय कुतः क्रुध्यथ? वयं किं राज्ञः किञ्चन द्रव्यमभुज्ञामहि? स
वा किमस्तु यं किञ्चन दानमदत्त? अनन्तरम् इच्छायेल्वंशा विहृदा- ४३
वंशं व्याहृत्वा राजन्यस्ताकं दशमांशः सन्ति दायूदि युग्माकं योधिकार-
त्समाद् अस्माकम् अधिकोऽप्यास्ते यूधम् अस्मान् तुच्छीकृत्यास्ताकं
भूपतिं परावर्त्यानेतुं प्रथमं कुतोस्ताकं मन्त्रणां नाश्टहीत? तत इच्छा-
येल्वंशानां वाक्यतो विहृदावंशस्य वाक्यम् अधिकनिष्ठुरं बभूव ।

20

२० विंशतिमोऽध्यायः ।

१ इच्छायेलः कल्पे शेवस्य कथनं २ दायूदः पुन गृह्णागमनं ४ अस्मासायस्य उनापते
योद्यावेन इतत्वं १४ आवेल्लनगरस्यावरोधनं १६ खोद्वारा योद्यावाय शेवस्य सत्त्वक-
दानं २३ राज्ञो विभेषणाम् अध्यचाणां नामाणि ।

तस्मिन् समये विन्यामीनवंशीयो विखेः पुत्रः श्रेवनामक एको दुष्ट- १
लोकस्तत्र स्थान चासीत् स तूर्दो वादयन् अवदत् दायूदि कस्तनां-
श्चोऽस्ताकं नास्ति विशयस्य पुत्रे वा नास्माक्तमधिकारोऽस्ति, हे इच्छा-
येल्वंशा यूयं सर्वे स्तं स्तं वासस्थानं गच्छत । तत इच्छायेलोयाः सर्वे २
लोका दायूदोऽनुगमनात् परावृत्य विखेः पुत्रस्य शेवस्यानुगमिनो
बभूवः किन्तु विहृदावंशीया लोका यदेनमारभ्य विरुद्धालमं यावत्
स्वेषां राजन्यासत्तास्तुः ।

अनन्तरं दायूद् विरुद्धालमे निजश्चात्मम् चाजगाम ततः परं राजा ५
स्त्रीया या दशोपपत्नी गृह्वरक्षार्थं विहृत्य गतवान् ता गर्भीगारे रुद्धा-
पोवयत् तासां समोपं पुन नं जगाम ततस्ता मरणदिवसं यावद् रुद्धा
विधवा इव तस्यः ।

अनन्तरं नरपतिसमासायम् अवदत् त्वं दिनचयमध्ये विहृदावंशी- ४
यान् सकललोकान् सम सन्निधौ संग्रहाण त्वमपि स्थानेऽत्र समुपतिष्ठ ।
ततोऽमासाये विहृदीयान् सकललोकान् संयहीतुं गते निरूपितसम- ५
यात् तस्याधिको विजम्बो बभूव । ततो दायूद् अवीश्यं व्याहृत्, ६

- इदानीं विष्णुः पुत्रः श्रेवोऽवशालमतोऽस्माकम् अधिककृतिं करिष्यति,
त्वमेव निजप्रभो दासान् गृहीत्वा तस्य पञ्चाद् धाव नो चेत् स
० प्राचोरवेष्टितानि नगराण्याश्रित्यास्माकं करेभ्यो रक्षां प्राप्युति । ततो
योयावस्य लोकाः किरेथोयलोकाः पिलेथीयलोकाः सर्वे बलवन्तो
मनुजाच्च तस्य पञ्चाद् वह्निर्भूय विष्णुः पुत्रस्य श्रेवस्य पञ्चाद् धावितुं
न विरुद्धशालमात् प्रतस्थिरे । अनन्तरं तेषु गिवियोनस्यस्य महाप्रस्तरस्य
सभीपुण्यस्थितेषु अमासायस्तान् साक्षात् कर्तुम् आजगाम, तदानीं
योयावस्य वसनं तस्य परिधानमासीत् तच्च येन कटिबन्धेन बद्धम्
आसीत् तन्मध्ये कटिदेशे कोषेण छन्नः खड्ड एक आसीत्, किन्तु
८ गमनात् स निष्प्राप्त । ततो योयावोऽमासायम् अवदत् हे मम भात-
स्तव किं मङ्गलम् आस्ते? अनन्तरं योयावस्तं चुम्बितुं दक्षिण्यकरेण
१० तस्य पूर्णशूणि दधार । किन्तु योयावस्य करस्थितात् चन्द्रहासाद् अमा-
सायस्य सावधानताभावात् स तेन तस्य कुक्रिं विदीर्णवान् तेन तस्य
नाडीग्रन्थे वह्निर्भूय पतिते पुनराघातं विनैव स ममार । अनन्तरं
योयावस्तस्य भातावीश्यच्च विष्णुः पुत्रस्य श्रेवस्य पञ्चाद् दधावतुः ।
११ अनन्तरं योयावस्य दासानाम् एकः कुण्डपस्य समीपे तिष्ठन् आजहार
यो जनो योयावे ग्रीयते दायूदः पक्षच्च भवति स योयावस्य पञ्चाद्
१२ यातु । तथापि राजवर्कमध्ये शौणिते लुठितस्यामासायस्य समीपे
सर्वे लोकालिष्टन्तीति वीक्ष्य स जनोऽमासायं मार्गात् क्षेत्रं नीत्वा
तस्य गात्रं वसनेनाच्छादयामास यतो यावन्तो मनुजास्तस्य समीपेन
१३ यान्ति ते सर्वे तत्र स्थाने तिष्ठन्तीति स ददर्श । तदानीम् अमासाये
राजमार्गाद् वह्निष्कृते लोका विष्णुः पुत्रस्य श्रेवस्य पञ्चाद् धावनार्थं
योयावम् अनुजग्मुः ।
- १४ अनन्तरं श्रेव इख्यायेतः सकलवैशानां वैशीयलोकानाच्च मध्येनावे-
लवैतमाखां यावत् जगाम ततो मनुजा मिलिता तम् अनुजग्मुः ।
१५ अनन्तरं लोका आवेलवैतमाखायां तं वेद्ययित्वा नगरस्य समीपे सेतुं
निर्मिस्ते । इत्यं नगरे वेष्टिते योयावस्य सङ्गिनो लोकाः प्राचीरं
भूमिसात् कर्तुं तद् भक्तुमारेभिरे ।
- १६ अनन्तरं नगरस्य मध्याद् एका बुद्धिमती योषिद् उच्चैःस्वरेण आज-
हार पृथग्नुत पृथग्नुत विनयेऽहं योयावं समाविष्ये तत्त्वारण्यात् तमेतत्
१७ स्थानमागच्छुं चदत । अनन्तरं योयावे तस्याः समीपं गते सा योषिद्

अप्राचीत् त्वं किं योद्यावः? स प्रत्यवदत्, अहमेव । ततः सा योषित् जगाद् भवान् खदास्या वाक्यानि निश्चामयतु । स प्रत्यवदत्, पृथग्योमि । अनन्तरं सा योषित् व्याजहार, प्राक् सम्भाषणं क्रियताम् अर्थत् १८ आवेलनिवासिनः परिष्टच्छन्तां ततस्तव कार्यं सेत्युति । इत्यायेलो १९ मध्ये इहम् अविरोधिनो विश्वास्या च नगरी किन्तु त्वम् इत्यायेलो माल-खरूपां नगरीं नाशयितुं चेष्टसे परमेश्वरस्याधिकारं कुतो ग्रसिष्यति? ततो योद्यावः प्रतिजगाद् यसनं नाशनं वा मत्तो द्वारे तिष्ठतु द्वारे तिष्ठतु २० तत्प्रहि किन्तु विष्णे: पुत्रः श्रेवनामको य इफ्रयिमयर्वतीयो जनो २१ दायूदो नरपतेः प्रतिकूलं हस्तौ प्राप्तारथत् केवलं स एव युद्धाभिः प्रदीयतां ततोऽहं नगरात् प्रस्थास्ये । तदानीं सा योषित् योद्यावं व्याहृत्, पश्य प्राचीरात् तस्य शिरस्त्वं समीपं निक्षेप्यते । अनन्तरं २२ सा योषित् निजबुद्धा सकललोकानां समीपं जगत्, ततो मनुजा विष्णे: पुत्रस्य श्रेवसोत्तमाङ्गं क्रित्वा योद्यावस्य समक्षं न्यक्षिपन् ततस्तेन तृथां वादितावां तस्य सकललोका नगरं त्वक्ष्वां स्वं स्वं वासस्यानं प्रतस्थिरे, योद्यावस्य यिरूपालमे नरपतेः समीपं प्रतिजगाम ।

तस्मिन् समये योद्याव इत्यायेलः सकलवंशानां प्रधानसेनापति- २३ रासीत्, यिहोद्यादस्य पुत्रो विनायस्य किरेषीयानां पिलेषीयानाद्याधिपतिरासीत् । अदोरामस्य कराधन्त्र आसीत्, अहोलूदस्य पुत्रो २४ यिहोशाफटच्च युरावत्तरचक आसीत्, सिरायस्य लेखक आसीत्, २५ सादोकोऽवीयाधरस्य व्याजकावालां । यादीर्षीय ईरा अपि दायूदः २६ सभासद् आसीत् ।

21

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

१ गिवियोनीयलोकानां वधकरणाद् वत्पारवयं दुर्भिर्त्तमवनं शौलस्य पुत्रपौत्राणां वधः २० इतलोकान् प्रति रिस्याया अनुग्रहः शौलयोनाथनयोरस्थां ग्रामाने स्थापनं २५ पिलेषीयैः सर्वं वारवधरणस्य कर्त्तव्यं ।

अनन्तरं दायूदोऽधिकारसमये कमेण वत्परचयं दुर्भिक्षे जाते दायूद् १ तदधि परमेश्वरं प्रपञ्चं ततः परमेश्वरस्त्वं प्रतिजगाद्, शौलस्य प्रोणितपातको वंशस्य मूलमेतस्य यतः स गिवियोनीयलोकान् अवधीत् । ततो राजा गिवियोनीयान् व्याहृय सम्भाषे । ते गिवि- २ योनीयलोका इत्यार्येलवंशसमवा नहि त इमोसीयाणाम् अवशि-

यानां मध्यीया इस्वायेल्बंशीयास्तान् जीवयितुं शपथं चक्रिरे किन्तु
शौल इस्वायेल्यिष्ठदावंशयो निमित्तं निजोद्योगेन तान् हन्तुम् अचे-
र एत । अतो दायूद् गिवियोनीयान् अवदत्, युधाकं छते मया किं
कर्त्तव्यं? यूर्यं यत् परमेश्वरस्याधिकारम् आश्चित्तं गदेत तत्कृते मया
४ किं प्रायच्चित्तं कर्त्तव्यं? गिवियोनीयमनुजाः प्रत्यवदन् वर्यं शौलस्य
तस्य वंशस्य वा समीपात् किञ्च रजतं काञ्चनं वा न ग्रहीयाम इस्वा-
येल्बंशानां मध्ये वा कमपि न हनिव्यामः । अनन्तरं स जगाद्
५ युधाभिः किम् उच्यते? मया युधाकं छते तदेव कारिष्यते । ततस्ते
राजानं व्याजङ्गुः, यो मनुष्योऽस्माकं च्ययमकरोत् यद्यवम् इस्वायेलः
कुञ्चापि प्रदेशे न तिष्ठाम एतदर्थम् अस्मान् विनाशयितुं कुमन्त्वणाम-
६ करोत्, तस्य वंशस्य सप्त पुमांसोऽसासु समर्थनां वर्यं परमेश्वरेणा-
भिरुचितस्य शौलस्य गिवियायां परमेश्वरम् उद्दिश्य तान् उद्भवनेन
७ हनिव्यामः । ततो राजा कथयामास दास्यामि किन्तु शौलस्य पुत्रेण
योनायनेन समं दायूदः परमेश्वरीयशपथ आसीत् तत्कारणात् वृयतिः
८ शौलस्य पौत्रं योनायनस्य पञ्चं मिषीवेशतं रक्षत् । किन्चयाया दुहितू
रिस्पाया गर्भे शौलाद् यावर्माणिमिषीवेशतनामानौ द्वौ पुत्राव-
जायेतां तैः मिहिलातीयवर्धिक्षयस्य पुत्रस्याद्रीयेलस्यौरसजाता ये पञ्च-
९ पुत्राः शौलस्य कन्यया भीखलयापुष्ट्यन्त तानपि राजा गृहीत्वा गिवि-
योनीयानां करेषु समर्थयामास ततस्ते परमेश्वरस्य समुखे शिलोच्चये तान्
उद्भवन्तुः ते सप्त जना युगपत् परपतुः । ते प्रथमशस्यकेदनसमये यवच्छे-
दनारम्भकाले उद्दन्यन्त ।

१० अनन्तरम् अयाया दुहिता रिस्पा शाश्वतसनं गृहीत्वा शिलोच्चयो-
परि विस्तार्य चा शस्यकेदनारम्भकालात् तेषामुपर्याकाशीयजलवर्षणं
यावत् तत्र तिष्ठती दिवा शून्यस्य पक्षिगणात् निशायां वन्ययशुगणाच
११ तान् रक्षत् । अपरम् अयाया दुहिता रिस्पा शौलस्योपपत्नी कर्मदं
करोतीति वाग् दायूदे वृपतये कथिताभूत् ।

१२ अपरं पिजेष्यैर्गिल्वोयगिरौ शौलस्य हननकाले वैतशानस्य
सप्तिवेशे तैरुद्ध्य श्यापितौ शौलस्य ततुत्वस्य योनायनस्य च शैवौ यै
र्यावेशगिलियदीयमनुजैत्स्मात् स्यानाद् अपहृतौ दायूद् गत्वा तेभ्य-
१३ स्तयोरस्योनि जगाह । स तस्मात् स्यानात् शौलस्य ततुत्वस्य योना-
यनस्य चास्थीन्यानिनाय; अपरं क्षोक्तुष्टेषाम् उद्भद्धोकानाम् आस्थिषु

सज्जुहीतेषु शौखस्य तत्पुरुषस्य योनाथनस्य चास्त्रीनि विन्यामीनदेशस्य- १०
सेलायां तस्य तातस्य कीर्णस्य उमशानमध्ये स्थापयाच्चकिरे । वृपते:
सकलादेशस्तैः साधयाच्चके ततः परम् ईश्वरो लोकानां प्रार्थनां गृह्णीता
देशं प्रव्यानुकूल्यं चकार ।

अनन्तरं पिलेष्ट्रीयैः समं पुनर्वारम् इखायेल्वंशस्य समरे समुपस्थिते १५
दायूद् तदीयदासाच्च तत् स्थानं जग्मुत्ततः पिलेष्ट्रीयलोकैः समं तेषां
युद्धकाले दायूद् लोको बभूव । ततः इतच्यशेकलपदिमितपित्तज- १६
मयशक्तिधारी विश्विविनोवनामा वृहत्कायवंशीय एको मनुजो नूतन-
खड्डेन ससञ्जितो भूत्वा दायूदं हन्तुं मतिं चकार । किन्तु सिरुयायाः १७
पुत्रोऽवीश्वयस्तम् उपकुर्वन् चाघातेन तं पिलेष्ट्रीयं जघान । तदानीं
दायूदो मनुजास्तस्य साक्षात् शपथं छात्वा कथयामासुः, त्वमस्माभिः समं
रणाय पुन नं यास्यसि नो चेद् ईखायेलः प्रदीपो निर्वास्ति । अनन्तरं १८
गोवे पिलेष्ट्रीयैः समं पुनः संयाम उपस्थिते ह्रह्णतीयैः सिविखयो
वृहत्कायवंशीयं सपम् अवधीत् । पुनर्वारं पिलेष्ट्रीयैः समं गोवे रण १९
आरब्दे तत्र यार्योरिगीमस्य, पुत्रो वैतलेहमीय इल्हाननो तन्तुदण्डनि-
भमहाशक्तिधारिणं गात्रीयजालूतस्य भातरम् अवधीत् । अनन्तरं गते २०
पुन युद्धे जाते प्रतिहस्तं प्रतिपदच्छ घट् घट् अङ्गुल्यः साकल्येन चतुर्विं-
शत्यङ्गुल्यो वस्त्रासन् एवमूत एको वृहत्कायो नरस्त्रासीत् सोऽपि वद्-
हत्कायवंशीय एको जनः । स ईखायेलोयलोकान् स्पर्ढयामास, ततो २१
दायूदो भातुः श्रिमियस्य पुत्रो योनाथनस्तमवधीत् । गात्रीयवृहत्काय- २२
वंशीया एते चत्वारो जना दायूदा तस्य दासैच्च जन्मिते ।

22

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

रक्षार्थं नानाविधानुयहार्थच्च परमेश्वरं प्रति दायूदा ज्ञातं प्रशंसागीतं ।

यदा परमेश्वरः खदासं दायूदं सर्वविष्पूणां शौखस्य च इस्तेभ्य उद्धृत- १
यान् तदा दायूद् परमेश्वराय यदीतम् अकरोत् तदीतमिदं ।

तं मे गिरिच्छ दुर्गच्छ रक्षकच्छ परेश्वर । १

ईश्वरस्त्राचलो मे त्वं त्वच्छ विश्वसितो मया । १

फलकं बलवांस्त्राता दुर्गमुच्चं मयाश्रितं ।

त्वम् उद्गारयिता मे सन् रक्षसि माम् उपद्रवात् ।

- ४ स्तवनीयेश्वरं प्रार्थ्य प्राप्ता रक्षा दिव्यो मया ।
 ५ वेणुतो मृत्युरज्जूभिस्त्रासितः प्रलयोमिर्मिः ।
 ६ बद्धो नारकपाशेन मृत्युजालेन संबृतः ।
 ७ अहमित्यं यथित्वैवाहृतवान् परमेश्वरं ।
 ८ ईश्वरो यो मदीयस्तम् अहमाहृतवान् तदा ।
 ९ मदीयार्चस्त्रोऽश्रावि तेनैव निजमन्दिरे ।
 १० तत्कार्णगोचरीभूतं तदाङ्गानं मया छातं ।
 ११ धरणी तस्य कोपेन कम्पिता चलिताभवत् ।
 १२ मूलानि चान्तरीक्षस्य कम्पितापगतानि च ।
 १३ तदीयनासिकारन्धाद् धूम उदूतवांस्तदा ।
 १४ जग्यास सकलं वक्षित्वादीयमुखनिर्गतः ।
 १५ अङ्गारा ज्वलितास्तदत् निक्षिप्तस्तेन सर्वतः ।
 १६ आनामितेन चागच्छत् स खर्यं सुरवर्त्मना ।
 १७ विस्तार्य पदयो निम्ने वस्त्रं तिमिरनिर्मितं ।
 १८ वतः किरुवमारुह्य तूर्णमुड्डयते स्म सः ।
 १९ नभस्त्वक्षयो युग्मञ्चाश्रित्य दर्शनं ददै ।
 २० तमोमयीं चतुर्दिक्कु खां तिरस्करणीं दधे ।
 २१ वासिवाहसमूहैश्च पयोदमालयापि हि ।
 २२ प्रजज्वलुक्षदाङ्गारास्तस्यायवर्त्तिजसा ।
 २३ प्रजगर्जं स चाकाशे तदानीं परमेश्वरः ।
 २४ सर्वेषामुपरिख्यो यो विशेषव्यं चकार सः ।
 २५ निक्षिप्तैर्यकिरद् वाणैस्तदिद्विच्चाभ्यहृन् रिपून् ।
 २६ हङ्कारेण परेणस्य निश्चासपवनेन च ।
 २७ रत्नाकरस्य पात्राणि गतानि दृश्यतां तदा ।
 २८ धरण्या अपि मूलानि प्रादुर्भूतानि सर्वतः ।
 २९ ऊर्ध्वात् प्रसार्य हस्तौ हौ सोऽरक्षत् स्यमेव मां ।
 ३० बज्जकीलालमध्यान्माम् उद्धरन् निर्गृहीतवान् ।
 ३१ बलवदैरितो मां स परिरक्षितवान् स्यर्य ।
 ३२ यतस्ते वैरिणः सर्वे मतोपि बलवत्तमाः ।
 ३३ यदा ते मां समाक्राम्यन् आशङ्काजनके दिने ।
 ३४ तदानीं परमेष्ठोऽभून्ममालम्बनयर्घुका ।

वानीतवान् सुविस्तीर्णं स्थानमेकं स एव मां ।	१०
तुष्टलान्मयि तस्यैव मां समुद्रतवांस्तदा ।	
मम धर्मानुसारान्मां सत्कुर्वन् परमेश्वरः ।	११
मेधत्वात् करयो महां दत्तवान् उचितं फलं ।	
यतोऽहं परमेष्टस्य पदव्याः पर्यक्तोऽभवं ।	१२
प्रतिकूलं निजेष्टस्य पापञ्च न छतं मया ।	
चासन् तदीयराजाज्ञा मदीयेन्द्रियगोचरे ।	१३
न वा हि विधयस्तस्य मया व्यक्ताः कदाचन ।	
चहं साधुखभावचाभवं तदृष्टिगोचरे ।	१४
चह्वामात्मीयपापेभ्य आत्मानं परिगुप्तवान् ।	
गोचरे तस्य पुण्यं मे पूतलच्च यथाभवत् ।	१५
तथैव सुफलं महां दत्तवान् परमेश्वरः ।	
चनुग्राहिमनुष्येषु करोषि त्वमनुग्रहं ।	१६
सदाचारिमनुष्येषु सदाचारं करोषि च ।	
पूताचारिमनुष्येषु पूताचारं करोषि च ।	१७
विरुद्धाचारिलोकेषु त्वं विरुद्धं करोषि च ।	
दीनान् रक्षसि चाहंयून् पातनार्थं निरीक्षसि ।	१८
भवानेव प्रदीपं मे भव्यमो परमेश्वर ।	१९
मदीयमन्धकारं लं ज्योतीरूपं करोषि च ।	
त्वसाहाय्येन इक्षोनि सैन्यमर्थेन धावितुं ।	२०
समेश्वरस्य साहाय्यात् प्राचीरच्छाङ्गतं ज्ञवे ।	
स ईशो निर्मलाचारो वाक्यं तस्य परीक्षितं ।	२१
तदाश्रितमनुव्याख्यां स खयं फलकं भवेत् ।	
ईश्वरो विद्यते को हि तस्मादन्यः परेश्वरात् ।	२२
असाक्षीश्वरादन्यः कोऽचलो परिविद्यते ।	
एवम्भूतो य ईशः सोऽभवद् दुर्गं दृष्टं मम ।	२३
पदवीं मामकीनाच्च निर्विप्लामकरोत् स तु ।	
पादी मदीयो तेनैव मृगपादसमौ छातौ ।	२४
तथा संखापयामास प्रोक्ष्याने स एव मां ।	
स मदीयो करौ सम्बग् युद्धं कर्तुमशिक्षयत् ।	२५
तेनैव मम बाङ्गभ्यां भयं तामरमयं धनुः ।	

- ४६ परिचाणस्त्रूपं त्वं फलकं मे प्रदत्तवान् ।
तव बस्तवया हृष्टं प्रोत्रतः परिज्ञातवान् ।
- ४७ मत्यादन्वसनार्थाय शूलं स्थानं कृतं त्वया ।
ततो हेतो न तुच्छापि रुखलनं जायते मम ।
- ४८ परिधावन् द्विधां पञ्चादहं तांस्तु व्यनाश्यं ।
असंहार्यं समूलघ्नं न पशावृत्तवांस्तदा ।
- ४९ आहृतसे मया लोका न्यपतन् प्रादयोरधः ।
प्रतित्वा पुनरुत्थातुं न शक्तास्ते कदाचन ।
- ५० योधनार्थं त्वया बद्धा विक्रमेण कटि र्भम ।
इत्यं रिपुगणः सर्वत्वया मम वर्णीकृतः ।
- ५१ शूचवी मे त्वया सर्वे द्विता मत्तः पशाङ्गुखाः ।
ये ये मां समृतीयन्ते ते जनाः संहृता मया ।
- ५२ परितस्ते व्यलोकन्त न कोऽपि तानुपाकरोत् ।
लोकितस्ते परेण्ठोऽपि न प्रादात् किञ्चनोत्तरं ।
- ५३ अचूर्णयं तदाहं ताव भूम्याच्छादकधूलिवत् ।
रथास्थकर्दमं यदत् भृदिला तान् अवाकिरं ।
- ५४ स्वजातीयरिपुभ्यो मां त्वमेवोद्भृतवानसि ।
अन्यजातीयलोकानाम् अकरो मां शिरोमणिं ।
- ५५ लोकाच्च मदविज्ञाता जाता मे परिचारकाः ।
परवंशा विदेशीया मानवा मां खुवन्ति च ।
- ५६ पालयन्ति मदीयाङ्गां श्रुत्वैव वचनं मम ।
मया परिचिता नो ये क्षीणतां प्राप्नुवन्ति ते ।
- ५७ वेपमानाः स्वकीयेभ्यो दुर्गेभ्यो निःसरन्ति च ।
धन्यः पर्वतरूपो मे सोऽमरः परमेश्वरः ।
- ५८ मत्तारकाचलो भूयात् स ईशः सर्वदैत्रतः ।
ईश त्वं मम शूचुभ्यः प्रादाः समुचितं फलं ।
- ५९ मन्त्रिमित्तं त्वया नाना मनुजा मदशीकृताः ।
मम वैरिसमूहाच्च मां समुद्भृतवानसि ।
- ६० अकार्षीरुक्षितिं त्वं मे मदिपक्षगणादपि ।
दुर्वृत्तेभ्यो मनुष्येभ्यस्त्वमेव माममोचयः ।
अतोऽहं समुख्ये तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां ।

सुवर्ण्ल्लां परिगास्याभि तव नाम्नि परेश्वर ।
चार्णं महत्क्वेन क्षतस्य राज्ञः क्वत्वाभिषिक्तेऽपि च दायूदाख्ये । ५१
तदीयसन्तानगणे त्वयैव कारिष्यतेऽनुग्रह एव निवां ॥

23

२३ चत्योर्विंश्टीध्यायः ।

१ दायूदः शेषकथा च तस्य प्रधानस्तोकानां नामानि विष्टित्य ।
दायूदः शेषकथा । १

यिश्वरस्य सुतो दायूद् इतिनाम्ना तु यो नरः ।

उद्गतिं लेभ ईशाच्च याकूबस्याभिषेचनं ।

मधुरखरगता स इच्छायेतः प्रभाषते ।

मामकीनेन वक्त्रेण वक्त्यात्मा परमेश्वितुः । २

वचनानि तदीयानि जिङ्गाये मम सन्ति ह्व ।

इच्छायेतो य ईश्वोऽस्ति प्रोक्तवान् माम् इदं स ह्व । ३

इच्छायेतोऽचलेनैव वाक्यमेतदकथ्यत ॥

भविता नरलोकस्य राजैकोऽतीव धर्मिकः ।

ईश्वात् स साध्वसं कुर्वन् राजत्वं प्रकरिष्यति ।

उदेष्यति तथा यद्वत् प्रभाततेजसा रविः । ४

अहमुखीय आकाशे मेषहीने सुनिर्मले ।

भूमावलङ्घातायाच्च नवीनैर्दृष्टिजैस्तुणैः ॥

मदीयवंश ईश्वर्य समक्षं किं स्थिरो नह्व । ५

सुनिच्छितस्य सर्वं च विश्वास्यो नित्य एककः ।

अकारि नियमस्तेन सहितेन मया पुरा ।

मामकं यदिदं चार्णं सर्ववाच्छाप्रसाधकं ।

विधास्यते किमेतद्द्वि तेनैव सफलं नह्व ॥

दुर्जना दवयिष्यन्ते सर्वे ह्व करण्टकानि च । ६

यतो हेतोः करांस्तेषां कोपि धर्तुं न पारयेत् ।

असौ यो मनुजस्तेषां स्पर्शमेव करिष्यति ।

स तै लोचेन शक्तेच्च दग्धेन व्यत्यते तदा ।

किन्तु वासस्यते लोकास्ते धत्यन्ते ह्व वक्त्रिना ॥

८ दायूदो बलवतां लोकानां नामानि । वीराणां मध्ये तखमोनीयो
योशेष्वशेषेवतो मुख्य आसीत् सोऽश्चानां शतानां लोकानां विरुद्धं शूलं
९ घृता तान् युगपद् अबधीत् । अपरम् अहोहीयस्य दोदयस्य पुल
इलियासरो द्वितीय आसीत् । यदा इच्छायेलीयलोका अनागता
आसन् तस्मिन् काले मिलितान् पिलेष्ट्रीयान् अस्पर्जन्त ये दायूदः सङ्गि-
१० नस्त्रयो वीरास्तेषां मध्येयमेको जन आसीत् । स उत्थाय यावत् तस्य
हस्तः आन्तो नाभवत् तावद् हस्ते संहतेन खड्डेन पिलेष्ट्रीयान्
मारयामास । तस्मिन् दिने परमेश्वरो महाजयं कारयामास, तदा
११ लोका लोठनार्थमेव तस्य पञ्चाद्वामिनो बभूवुः । अपरं हरारीयस्या-
गेत्तनयः शमस्तृतोय आसीत्; एकस्य महूरक्षेचस्य समीपे पिलेष्ट्रीयेषु
१२ सङ्गीभूतेषु यदा लोकाः पिलेष्ट्रीयेभ्यः पलायन्त, तदानीं शमस्तृत्क्षेच-
मध्ये तिष्ठन् तद् रक्षितवान् पिलेष्ट्रीयांच निहतवान् ततः परमेश्वरो
१३ महाजयं कारयामास । चिंशत्प्रधानलोकानां मध्ये चयो जना एते
१४ शस्यच्छेदनसमये उदुक्षमगुह्यायां दायूदः समीपम् आगच्छन्, तदा पिले-
ष्ट्रीयानां निवह्ने रिफायीमतलभूमौ शिविरं स्थापयाच्चकार वैतले-
१५ हमेषुपि पिलेष्ट्रीयानां सैन्यवृन्दम् एकमासोत् । अपरं दायूद् दुराक्र-
मण्यस्याने वसन् पिपासितः सन् जगाद् हा हा वैतलेहमस्य गोपु-
१६ रसमीपस्यस्य प्रह्वः पानीयमानीय मह्यं पातुं को दाख्यति? ततस्ते
चयो नराः पिलेष्ट्रीयानां शिविरमध्येन गत्वा वैतलेहमस्य गोपुरनिकट-
स्यस्य प्रह्वः पानीयमुत्तोल्य गृहीत्वा दायूदः समीपम् आगच्छन्, किन्तु
१७ दायूद् तत् पातुं नैच्छद् ईश्वरमुद्दिश्य तत्त्वायं निक्षिपवान्, वाक्यमिदं
बभावे च, है परमेश्वर एतादृशं कर्म नाहं करिष्ये, तोयमेतत्
प्राणपर्णेन गतवतां मानवानां शोणितमेव । अतः स तत् पातुं नैच्छद् ।
१८ ते तु चयो बलिनो जनास्तत्कर्म चकुः । अपरं सिरूयायाः पुत्रस्य
योगावस्य सहोदरोऽवीश्योऽन्येषां चयाणां जनानां मध्ये मुख्य
आसीत् । स शतत्रयाणां लोकानां विरुद्धं शूलं घृता तान् विनाश्य
१९ चयाणां मध्ये लब्धनामा बभूव । स किं तेषां चयाणां मध्ये मान्यो
नहिं? तस्मात् स तेषां सेनापति वैभूव, तथापि स प्रथमत्रयाणां
२० तुल्यो नहिं । अपरं कवसेलीयस्यैकस्य बलिनः पौत्रो विहोयादस्य पुत्रो
विनायो उनेककार्यकर्त्तासीत्; स सिंहतुल्यौ हौ मोयावीयलोकौ
जघान, तदन्यत् स हिमानीसमये गत्वा गर्त्तमध्ये सिंहमेकं मारया-

मास । अपरं उत्तमबलवत्तं मिथ्येयमेकम् अबधीत्, तस्य मिथ्येयस्य २१ हस्ते श्रूलमेकमासीत् किन्त्वस्य हस्ते दण्ड एक आसीत्, ततः स गत्वा मिथ्येयस्य हस्तात् श्रूलम् आच्छिद्य तस्यैव श्रूलेन तं जघान । यिहोया- २२ दस्य पुत्रो विनाय एतानि कर्माणि चकार, ततः स (हितोयानां) चत्याणां पराक्रमिणां मध्ये लब्धनामा बभूव । स तेभ्यस्त्रिंश्चज्ञनेभ्यो २३ विख्यात आसीत् किन्तु प्रथमचत्याणां समतां न प्राप, अपरं स दायूदा खरक्तकसैन्यस्य सेनापति निर्युक्तो बभूव । अपरं चिंश्तो मध्ये योदा- २४ वस्य सहजोऽसाहेलो मुख्य आसीत्, अपरं दोदयस्य पुत्रो वैतत्वे- हमीय इल्हाननः, हरोदीयः शम्मः, हरोदीय इलीकाः, पलटीयो २५ हेलसः, इक्षेशस्य पुत्रस्तिकोयो ईरा:, अनायोतीयो उवीदेवरः, हङ्गा- २० तोयो मिवुन्नयः, अहोहीयः श्लमोनः, निटोफातीयो महरयः, २८ वानाहस्य पुत्रो निटोफातीयो हेलदः, विन्यामीनवंशीयदेशस्यगिविया- २९ निवासिस्त्रीवयस्य पुत्र इत्ययः, पिरियायोनीयो विनायः, गाशीयस- ३० दितो निकटवासी हिदयः, अर्बतीयोउवीयल्वेनः, वह्वरुमीयोउस्मा- ३१ वतः, शालवीय इलियहवाः, याशेनस्य पुत्रो योनायनः, हरारीयः ३२ शम्मः, साखरस्य पुत्रो हरारीयोउहीयमः, अपरं माखातीयस्य पैत्रो ३४ उहस्वयस्य पुत्र इखीफेलटः, अहीयोफलस्य पुत्रो गिलोनीय इलीयामः, कर्मिलीयो हिग्रयः, अर्वीयः पारयः, नाथनस्य पुत्रः सेवानिवासी ३५ यिगालः, गादीयो वानिः, अस्मोनीयः सेलकाः, सिरुयायाः पुत्रस्य योया- ३० वस्याख्यवाहको वैरोतीयो नहरयः, यित्रीय ईरा:, यित्रीयो गारेवः, ३८ हितीय ऊरियस्त्रे साकल्येन सप्तत्रिंश्चज्ञना आसन् । ३९

२४ चतुर्विंश्टीयायः ।

24

१ लोकान् गणयितुं दायूद आज्ञा ५ लोकानां गणने १० तिशृणां विपदाम् एकां वरोतुं परमेश्वरस्य निदेशात् दायूदो महामार्या वरणं १५ महामारीते । यिरुशा- लमस्य रचा १८ अरोणाहस्य शस्यमर्दनस्थानं क्रीत्वा दायूदा तत्र स्थाने वेदि- निर्मापणं ।

अनन्तरम् इखायेलो वंशं प्रति परमेश्वरस्य क्रोधामिः पुनर्वारं प्रज- १ ज्वाल तस्माद् इखायेलवंशस्य यिरुदावंशस्य च गणनां कुरुतेयाज्ञा- पयितुं तेषां विरुद्धं दायूदः प्रवृत्ति जर्ज्जे । अनन्तरं राजा खसमीपस्थस्य २ सैन्यस्य पर्तिं योयावम् आज्ञापयामास, यूयं दानभास्य विर्गेवां यावद्

इस्त्रायेलः सर्ववंशानां देशान् भमन्तो लोकान् गणयत, अहं लोकानां
६ सद्गुणां विविदिषामि । ततो योयावो भूपतिं जगाद, इदानीं यावन्तो
लोका आसते तव प्रभुः परमेश्वरस्तान् प्रतगुणं वर्द्धयतु मम प्रभु नैर-
पतिच्च स्वनेत्राभ्यां तत् पश्यतु, किन्तु कर्मवत् मम प्रभवे नरपतये
४ कुतो रोचेत? तथापि योयावस्य सेनापतीनाच्च वचनात् वृपते वैचनं
प्रबलं बभूव, ततो योयावः सेनापतिगणच्चेष्वायेलीयलोकान् गणयितुं
राज्ञः समक्षात् जग्मुः ।

५ अनन्तरं ते यद्दृनसरितः पारं गत्वादोयेर उपत्यकाया मध्यस्थितस्य
नगरस्य दक्षिणे शिविरं स्वापयाच्चकुरुपरं यासेऽरीयप्रदेशं गादच्च
६ गणयामासुः । अनन्तरं ते गिलियददेशं तद्विमहदशिप्रदेशच्च जग्मुः ।
० ततः परं दानाद्यानेन गच्छन्तः परिक्रम्य सीदोनम् उपतस्युः । अन-
न्तरं स्वरस्य दृष्टुर्गेण हित्वीयकिनानीयानां नगरैच्च गत्वा विह्वदाया-
८ दक्षिणादिक्स्यवैर्ष्वां यावत् जग्मुः । अनेन प्रकारेण ते देशस्य
सर्वत्र भमन्तो विंशतिदिवसाधिकै नैवमासै र्युग्मालम् प्रत्याजग्मुः ।
९ अनन्तरं योयाव इस्त्रायेलवंशस्य बलवताम् अख्यधारिणां भनुजानां
संख्याष्टौ लक्ष्माण्य विह्वदावंशीयानाच्च संख्या पञ्चलक्ष्मीति राजानं
ज्ञापयामास ।

१० इत्यं लोकेषु गणितेषु दायूद् निजहृदये महाघातं प्राप, ततो दायूद्
परमेश्वराय कथयामास, कार्येणानेन मया महायापमकारि, हे परमे-
श्वर विनयेऽहं निजदासस्य पापं द्वमस्त, मयातीव मूष्य कर्माकारि ।

११ अनन्तरं दायूदि प्रत्यूष उत्थिते दायूदः प्रदर्शकं भविष्यदादिनं गादं
१२ प्रति परमेश्वरस्येदं वाक्यम् आगच्छत, त्वं गत्वा दायूदं वद, परमेश्वर
इमां वाचं वदति, तव समुखे मया चयो दण्डा निधीयन्ते तेषामेको

१३ त्रियतां, मया स एव त्वां प्रति कास्थिते । ततो गादो दायूदः समीपं
गत्वा तं ज्ञापयन् जगाद तव देशे सम वत्सरान् व्याप्य किं दुर्भिक्षो
भविष्यति? अथवा त्रीन् मासान् वावत् तव पञ्चाद् धावतां दिपूणाम्

१४ अग्रेऽप्ये पलायनं करिष्यसि? यद्वा त्रीणि दिनानि यावद् देशे मद्धा-
मारा भविष्यति? तद् इदानीम् आलोच्य निच्छिनु यतो मत्वेऽरिच्चे
मयोज्जरं दातव्यं । ततो दायूद् गादं वभाषे, मम महती मनःपीडा

जाता, इदानीं परमेश्वरस्य इस्ते परितुमिच्छाम्यहं वतस्तस्य क्षपा
१५ प्रचुरा नाहं भनुद्याणां इस्तेषु परितुम् इच्छामि । अनन्तरं प्रत्यूषमारभ्य

निरूपितसमयं यावत् परमेश्वर इखायेलवंशं प्रति महामारीं प्रेषया-
मास, तेन दानमारभ्य वैर्णवां यावत् सप्ततिसहस्राणि लोकाः पञ्चलं
गताः । अनन्तरं यिरुण्णलमस्य विनाशार्थं तन्नगरोपरि दूतस्य हस्त- १९
प्रसारणसमये परमेश्वरस्तस्यै विषदेऽनुतप्य तं लोकमारकं दूतं जगाद्,
चलमनेन त्वं स्खकरं सङ्कोचय । तदानीं परमेश्वरस्य दूतो यिव-
वीयस्यारौणाहस्य शस्यमर्दनस्थान आसीत् । अनन्तरं दायूदृ तं लोक- २०
हन्तारं दूतं वीक्ष्य परमेश्वरं बभाषे, मयैव पापमकारि ममैव सोऽप-
राधोऽस्ति मघैरेति: किमपराद्दं? विनयेऽहं मम मदीयपिवंशस्य च
विरुद्धं तव हस्तः प्रसार्यतां ।

तस्मिन् दिने गादो दायूदः समीपं गत्वा तं जगाद्, त्वं गत्वा १८
यिवूवीयस्यारौणाहस्य शस्यमर्दनस्थाने परमेश्वराय यज्ञवेदिमेकां
निर्मापय । अनन्तरं परमेश्वरीयनिदेशानुसारेण गादस्य कथातो दायूदा १९
गमने कृतेऽरौणाहो विलोक्य राजा तस्य भव्याच्च मम सन्निधिम् २०
आगच्छन्तीति वीक्ष्य वह्निगता भूमिषु: सन् राजानं प्रणानाम । अपरम् २१
अरौणाहः प्रगच्छ, मम प्रभु नैरपति निंजदासस्य सन्निधिं कुत आग-
मत? दायूद् अवदत, लोकानां मथात् महामारी यज्ञिवर्त्तत तत्कृते
परमेश्वराय यज्ञवेदिमेकां निर्मापयितुम् अहं तव सकाशात् शस्य-
मर्दनस्थानम् इदं क्रेतुम् आगमं । ततोऽरौणाहो दायूदं बभाषे, मम प्रभु २२
नैरपति धर्द् भद्रं बोधते तदेव गृहीत्वात्वजतु, पश्यतु होमबले
निर्मितं वृष्टा इन्धननिमित्तं भर्त्यन्यन्त्वाणि वृषाणां सज्जाच्चासते ।
अनन्तरम् अरौणाहो राजेव तानि सर्वाणि राज्ञे ददौ । अरौणाह २३
इदमपि बभाषे तव प्रभुः परमेश्वरस्वाम् अनुग्रहात् । किञ्च दृपति- २४
रौणाहं जगाद्, तत्र भवतु, मूल्येनाहं त्वत् एतानि सर्वाणि क्रेष्यामि,
नाहं खप्रभवे परमेश्वराय विनामूल्यलब्धान् होमबलीन् उत्स्वच्यामि ।
अनन्तरं दायूद् पञ्चाशतश्शिक्लमानरजतैस्त् शस्यमर्दनस्थानं वृषांच्च २५
क्रीत्वा जगाह । अपरं दायूद् तत्र स्थाने परमेश्वराय यज्ञवेदिं निर्माप्य
होमबलीन् मङ्गलार्थकबलीच्च प्रोत्सर्ज । ततः परमेश्वरेण प्रार्थनां
गृहीत्वा देशं प्रव्यनुकम्पायां छतायाम् इखायेलो महामारी निवृत्ते ।